

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ปัจจุบันเป็นที่ยอมรับกันอย่างแพร่หลายแล้วว่า จุดมุ่งหมายที่สำคัญที่สุดของการเรียนรูภาษาต่างประเทศคือ การที่ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาที่เรียนในการสื่อสารได้ทั้งทางด้านการฟัง พูด อ่าน และเขียน ซึ่งนักการศึกษา นักวิชาการ ตลอดจนครูผู้สอนได้พยายามศึกษา ค้นคว้า ทดลองและปฏิบัติทุกวิถีทางเพื่อให้การเรียนการสอนภาษาต่างประเทศได้บรรลุถึงจุดมุ่งหมายนี้ ซึ่งการจะทราบว่าการจัดการเรียนการสอนจะบรรลุถึงจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้หรือไม่ ต้องมีกระบวนการที่จะทดสอบคุณภาพของผลงานว่าการจัดการเรียนการสอนนั้นได้ผลหรือไม่ เพียงใด เราเรียกกระบวนการทดสอบคุณภาพของการจัดการเรียนการสอนว่ากระบวนการวัดและประเมินผลการศึกษา ซึ่งในกระบวนการนี้แบบสอบมีบทบาทสำคัญที่สุด เพราะแบบสอบเป็นเครื่องมือที่ใช้วัดความสามารถทางการเรียนรู้ของผู้เรียน เพื่อนำผลที่ได้จากการทดสอบนั้นมาประเมินคุณภาพของการจัดการเรียนการสอนอีกทีหนึ่ง ครูหรือผู้มีหน้าที่โดยตรงเกี่ยวกับการวัดผลการเรียนการสอนจึงจำเป็นต้องมีความรู้ความเข้าใจเป็นอย่างดีเกี่ยวกับการสร้างแบบสอบที่ดี โดยจะต้องมีหรือจุดมุ่งหมายที่แน่นอนของการทดสอบก่อนที่จะสร้างแบบสอบ เพื่อให้ได้มาซึ่งแบบสอบที่มีคุณสมบัติถูกต้องเหมาะสมกับจุดมุ่งหมายของการทดสอบ ในเรื่องนี้ ชาวาด แพร์ทกุล ได้เสนอจุดมุ่งหมายของการทดสอบที่สำคัญไว้ 5 ประการดังนี้

1. สอบเพื่อจัดตำแหน่ง (Placement) คือการสอบเพื่อเปรียบเทียบผลระหว่างเด็กแต่ละคนกับเพื่อน ๆ ทั้งหมด เพื่อให้รู้ว่าเด็กแต่ละคนมีความรู้ความสามารถอยู่ตรงระดับไหนของกลุ่ม วงการศึกษาปัจจุบันใช้การสอบเพื่อจุดประสงค์นี้ 2 ประการคือ การสอบคัดเลือก (Selection) กับ การสอบจำแนก (Classification)

เช่นการสอบที่ให้แก่คะแนนเป็นหน่วยกิต(Credit) ตามกับระดับคะแนน(Grade) A-F

2. สอบเพื่อวินิจฉัย(Diagnosis)คือสอบเพื่อค้นหาสมมุติฐานว่าเด็กคนนั้นเก่งหรือไม่เก่งวิชานี้ เนื่องจากสาเหตุใด เป็นการนำสมรรถภาพชนิดหนึ่งของเด็กไปเปรียบเทียบกับสมรรถภาพอื่น ๆ ของเด็กคนนั่นเอง

3. สอบเพื่อเปรียบเทียบ(Assessment)คือสอบเพื่อวัดว่าเด็กแต่ละคนหรือนักเรียนแต่ละห้องงอกงามพัฒนาขึ้นจากเดิมเท่าใด เป็นการเปรียบเทียบสมรรถภาพของตนเอง

4. สอบเพื่อพยากรณ์(Prediction) คือสอบเพื่อใช้คะแนนของเด็กไปทายว่าเขาควรจะเรียนอะไรจึงจะสำเร็จ เช่น เด็กเก่งคณิตศาสตร์ควรให้เรียนแผนกวิทย์เป็นต้น

5. สอบเพื่อประเมินค่า(Evaluation) คือสอบเพื่อเอาคะแนนไปประเมินค่าที่ราคาค่าการศึกษาเป็นส่วนรวมว่า หลักสูตร วิธีสอน หรือโรงเรียน มีความสามารถให้การศึกษแก่เด็กปานใดถึงระดับที่กระทรวงปรารถนาหรือไม่ โดยนำผลการสอบของชั้นหรือของโรงเรียนหนึ่งไปเปรียบเทียบกับโรงเรียนอื่น ๆ ในกลุ่มเดียวกัน หรือนำไปเปรียบเทียบกับชั้น กับโรงเรียนมาตรฐานที่กำหนดไว้ เพื่อให้ครูและนักเรียนพบสภาพความเป็นจริง จะได้ปรับตัวเองให้ดียิ่งขึ้น¹

ประเภทของแบบสอบ

ฮีตัน(Heaton) ได้แบ่งประเภทของแบบสอบตามจุดมุ่งหมายของการสอบไว้เป็น 5 ประเภทดังนี้

---

¹ชวาล แพทย์กุล, เทคนิคการวัดผล พิมพ์ครั้งที่ 4, (พระนคร : ไทยวัฒนาพานิช, 2509), หน้า 21-24.

1. แบบสอบความก้าวหน้า (Progress Tests) คือแบบสอบเพื่อวัดความก้าวหน้าในการเรียนของผู้เรียนเป็นระยะ ๆ มักใช้ในห้องเรียนและสามารถใช้เป็นเครื่องกระตุ้นให้เกิดการเรียนรู้และใช้วัดขอบเขตของการเรียนการสอนเป็นเรื่อง ๆ

2. แบบสอบสัมฤทธิ์ผล (Achievement or Attainment Tests) เป็นการทดสอบที่ใช้อย่างเป็นทางการมากกว่าแบบสอบความก้าวหน้า และใช้เพื่อวัดผลตามหลักสูตร (เช่น แบบสอบปลายภาค แบบสอบเพื่อสำเร็จการศึกษา แบบสอบสาธารณะ) เป็นแบบสอบที่ใช้วัดว่าผู้เรียนมีความรู้ความสามารถถึงเกณฑ์ตามหลักสูตรหรือไม่

3. แบบสอบสมรรถนะ (Proficiency Tests) คือแบบสอบเพื่อวัดความสามารถของผู้เรียนคนใดคนหนึ่งในเรื่องหรือสิ่งที่เกี่ยวข้องกับสิ่งที่ผู้เรียนจะต้องเรียนต่อไป เพื่อความรู้อย่างนั้นมีความรู้ความสามารถพอที่จะเรียนวิชาที่ควรเรียนนั้น ๆ ได้หรือไม่ เป็นแบบสอบที่ใช้วัดก่อนการเรียน

4. แบบสอบความถนัด (Aptitude Tests) เป็นแบบสอบเพื่อวัดพฤติกรรมในการเรียน เช่น ในการเรียนภาษาต่างประเทศ เพื่อประเมินว่าผู้เรียนมีความถนัดในการเรียนรู้อาษาใหม่ที่จะเรียนหรือไม่ ผู้เรียนมีขอบเขตของการฟังเสียง การเขียนหรือระบบไวยากรณ์ ฯลฯ ของภาษาที่จะเรียนหรือไม่ เป็นแบบสอบที่ใช้วัดก่อนการเรียน

5. แบบสอบวินิจฉัย (Diagnostic Tests) เป็นแบบสอบเพื่อหาขอบเขตหรือปัญหาจุดใดจุดหนึ่งของการเรียนการสอน เพื่อจะได้สามารถวางแผนในการแก้ไขอย่างเหมาะสม แบบสอบชนิดนี้ อาจใช้แบบสอบความก้าวหน้า แบบสอบสัมฤทธิ์ผล หรือแบบสอบสมรรถนะแทนก็ได้¹

---

¹ J.B. Heaton, Writing English Language Tests. (London : Longman Group Limited, 1975), pp. X-XI

แฮร์ริส (Harris) ได้แบ่งประเภทของแบบสอบตามจุดมุ่งหมายของการสอบเป็น 3 ประเภทดังนี้

1. แบบสอบสมรรถนะ (Proficiency Test) คือแบบสอบเพื่อวัดความสามารถของผู้เรียนที่มีอยู่เดิมว่ามีมากน้อยเพียงใด หรือเพื่อสำรวจความพร้อมของผู้เรียนเพื่อจะจักเข้าชั้นเรียนได้ถูกต้อง

2. แบบสอบความถนัด (Aptitude Test) คือแบบสอบเพื่อวัดความถนัดทางการเรียนของผู้เรียน

3. แบบสอบสัมฤทธิ์ผล (Achievement Test) คือแบบสอบเพื่อสำรวจผลการเรียนของผู้เรียนและการสอนของครู¹

วาเลทท์ (Valette) ได้แบ่งประเภทของแบบสอบตามจุดมุ่งหมายของการทดสอบเป็น 4 ประเภทดังนี้

1. แบบสอบความถนัด (Prognostic or Aptitude Test)

2. แบบสอบความก้าวหน้า (Progress Test)

3. แบบสอบสัมฤทธิ์ผล (Achievement Test)

4. แบบสอบสมรรถนะ (Proficiency Test)²

คุณสมบัติของแบบสอบที่ดี

ฮีตัน (Heaton) ได้กล่าวถึงคุณสมบัติของแบบสอบที่ดีไว้ว่า แบบสอบที่ดีควรมีคุณสมบัติดังนี้

007446

¹ David P. Harris, Testing English as a Second Language. (Bombay : McGraw-Hill, 1974), pp. 3-4.

² Rebecca M. Valette, Modern Language Testing, 2d ed. (New York : Harcourt Brace Jovanovich, Inc., 1977), pp. 3-4.

1. ความตรง (Validity) คือสามารถวัดได้ตรงในสิ่งที่ต้องการวัด
2. ความเที่ยง (Reliability) คือสามารถวัดได้ผลที่คงที่สม่ำเสมอ คือถ้านำแบบสอบนั้นไปวัดกับผู้เรียนกลุ่มเดิมซ้ำอีก คะแนนที่นักเรียนคนหนึ่ง ๆ ได้รับความตรงหรือใกล้เคียงกับคะแนนที่นักเรียนคนนั้นได้จากการทดสอบครั้งแรก
3. อำนาจจำแนก (Discrimination) คือสามารถแสดงให้เห็นถึงความแตกต่างระหว่างผู้เข้าสอบ สามารถแยกผู้เรียนอ่อนจากผู้เรียนเก่งได้
4. ผลสะท้อนกลับ (Backwash) คือมีผลหรืออิทธิพลที่ต่อการเรียนการสอนที่เกิดขึ้นก่อนการสอบ¹

ชวาล แพร์ทกุล กล่าวว่แบบสอบที่ดีควรมีคุณสมบัติดังนี้

1. มีความตรง (Validity) อาจเป็นความตรงตามเนื้อหา (Content Validity) ความตรงตามโครงสร้าง (Construct Validity) ความตรงตามสภาพ (Concurrent Validity) หรือความตรงตามคำพยากรณ์ (Predictive Validity)
2. มีความยุติธรรม (Fair)
3. ง่าย (Searching)
4. มีความง่ายเป็นเยี่ยงอย่าง (Exemplary)
5. มีความจำเพาะเจาะจง (Definite)
6. มีความเป็นปรนัย (Objectivity)
7. มีประสิทธิภาพ (Efficiency)
8. มีอำนาจจำแนก (Discrimination)
9. มีความยากพอเหมาะ (Difficulty)

¹Heaton, Writing English Language Tests, p. x.

10. มีความเที่ยง (Reliability)

โลว์ (Lowe) ได้กล่าวถึงลักษณะของแบบสอบที่ดีว่า

แบบสอบที่ดีควรจะครอบคลุมเนื้อหาที่ผู้เรียนเรียนรู้อย่างทั่วถึง โดยการใช้
ตัวอย่างที่เป็นตัวแทนที่เหมารวม ข้อทดสอบทุกข้อของทดสอบใช้ควยวิธี
ทางสถิติ และควรมีคำตอบที่ถูกต้องเพียงคำตอบเดียว ตัวดวงทองเป็น
ตัวดวงที่ดี การเรียงลำดับข้อสอบจะเรียงจากง่ายไปหายาก คำสั่ง
ควรเป็นคำพูดง่าย ๆ ชัดเจน และมีตัวอย่างประกอบ²

และลาโด (Lado) ได้เพิ่มเติมคุณสมบัติของแบบสอบที่ดีว่าควรจะ "ง่าย
ในการตรวจให้คะแนน (Scorability) ประหยัด (Economy) และสะดวกในการ
ดำเนินการสอบ (Administrability)³

เนื่องจากการวิจัยนี้เป็นการสร้างแบบสอบสัมฤทธิ์ผล จึงจะกล่าวถึงเฉพาะ
แบบสอบสัมฤทธิ์ผลและการสร้างแบบสอบสัมฤทธิ์ผลดังนี้

แบบสอบสัมฤทธิ์ผล

แบบสอบสัมฤทธิ์ผลเป็นแบบสอบที่สำคัญจำเป็นและเกี่ยวข้องกับครูผู้สอน
แต่ละรายวิชามากที่สุด เพราะเป็นเครื่องมือที่ใช้ตรวจสอบคุณภาพของการเรียนการสอน

¹ ชาล แพร์ทกูด, เทคนิคการวัดผล, หน้า 124-136.

² J. Edgar Lowe, "Are You Fair in Your Grading," English Teaching Forum Special Issue : The Art of TESOL, Part 2 (Washington D.C., 1975), p. 327.

³ Robert Lado, Language Testing (New York : McGraw-Hill, 1961), pp. 30-32.

คือใช้วัดทั้งผลการเรียนของนักเรียน ประสิทธิภาพของการสอนของครูและประสิทธิภาพของหลักสูตร เป็นแบบสอบที่ใช้สำรวจการ เรียนรู้เนื้อหา และทักษะของผู้เรียนตามที่ได้เรียนและฝึกฝน จัดสร้างโดยการคัดเลือกตัวแทนจำนวนหนึ่งของ เนื้อหาความรู้ที่กำหนดในหลักสูตร ซึ่งสโปลสกี¹ (Spolsky) กล่าวว่า แบบสอบสัมฤทธิ์ผลใช้ทดสอบสิ่งที่สอนไปแล้วว่าได้ผลเพียงใด เนื้อหาของแบบสอบจึงต้องยึดตามหลักสูตร และสิ่งที่สอนในชั้นเรียนอย่างเคร่งครัด

ขั้นตอนในการสร้างแบบสอบสัมฤทธิ์ผล

เพื่อให้ได้แบบสอบสัมฤทธิ์ผลที่มีคุณภาพ การดำเนินการสร้างแบบ สอบควรเป็นไปตามขั้นตอนดังนี้

1. การวางแผนสร้างแบบสอบ เป็นขั้นตอนที่สำคัญที่สุด แบบสอบที่ดีต้องมีการวางแผนในการสร้างอย่างระมัดระวังตามลำดับขั้นดังนี้

1.1 กำหนดจุดมุ่งหมายทั่วไปของแบบสอบ โดยทั่วไปจะถือตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตรการเรียนการสอนวิชานั้น ๆ เป็นหลักว่า หลังจากการเรียนการสอนแล้วผู้เรียนจะต้องมีความรู้ความสามารถอะไรบ้าง

1.2 กำหนดจุดมุ่งหมายเฉพาะ โดยแบ่งจุดมุ่งหมายทั่วไปแยกย่อยออกไปตามองค์ประกอบต่าง ๆ ของภาษา คือระบบเสียง ไวยากรณ์ คำศัพท์ ตลอดจนทักษะทั้ง 4 ของภาษาคือการฟัง พูด อ่าน และเขียน ให้เฉพาะเจาะจงลงไปว่า องค์ประกอบใดและทักษะใดบางของภาษาที่ต้องการวัดในปริมาณเท่าใด ทั้งนี้นอกจากพิจารณาจากจุดมุ่งหมายและเนื้อหาของรายวิชาแล้ว ยังต้องคำนึงถึงวิธีการสอนของครู ตลอดจนวัสดุอุปกรณ์ต่าง ๆ ที่ใช้ประกอบการสอนด้วย

¹ Bernard Spolsky, "Language Testing-The Problem of Validity" in Readings on English as a Second Language, ed. Kenneth Croft (Mass : Winthrop Publisher, Inc., 1972) p. 341.

1.3 สร้างตารางวิเคราะห์หลักสูตร (Table of Specification or Test Blueprint) ซึ่งเป็นตาราง 2 ทางที่แสดงความสัมพันธ์ระหว่างจุดมุ่งหมาย เนื้อหาที่จะทดสอบและจำนวนข้อสอบ ตารางนี้จะแสดงให้เห็นทราบว่า ครุควรจะออกข้อสอบ ในแต่ละเนื้อหาตามจุดมุ่งหมายในระดับใดเป็นจำนวนเท่าใด ซึ่งทั้งนี้ขึ้นอยู่กับจุด มุ่งหมายของแบบสอบนั้นว่าต้องการวัดเนื้อหาหนักไปในด้านใดรวมทั้งเวลาที่ใช้สอนใน เนื้อหานั้น ๆ ตารางวิเคราะห์นี้จะช่วยให้ผู้สร้างแบบสอบมั่นใจได้ว่า แบบสอบของ เขาจะวัดเนื้อหาในหลักสูตรได้ครอบคลุม และตรงตามจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้

แมร์แชลล์ และเฮลส์¹ (Marshall and Hales) ได้อธิบายวิธีการสร้าง ตารางวิเคราะห์หลักสูตร ซึ่งเป็นตาราง 2 ทางดังนี้คือ ทางที่ 1 ในสดมภ์ซ้ายมือ ตามแนวดิ่งแสดงนำหนักของแต่ละเนื้อหาในหลักสูตรที่จะนำมาออกข้อสอบ ซึ่งนำหนัก ของแต่ละเนื้อหานี้อาจคิดเป็นร้อยละ พิจารณาจากเกณฑ์ต่าง ๆ เช่น จำนวนเวลาที่ ใช้สอนเนื้อหานั้น ๆ ในห้องเรียน จำนวนเวลาทั้งหมดของผู้เรียนสำหรับวิชานั้นหรือ ระดับความสำคัญของเนื้อหานั้น ๆ ที่สัมพันธ์กับการนำไปใช้หรือการเรียนในอนาคตของ ผู้เรียน ส่วนทางที่ 2 ในแถวบนตามแนวนอนแสดงนำหนักของพฤติกรรมที่เป็นจุดมุ่งหมาย ของการเรียนรู้ ซึ่ง มาแชลล์ และเฮลส์ กล่าวว่า จุดมุ่งหมายของการทดสอบวิชาหนึ่งๆ นั้นแจ่มแจ้งโดยยาก แต่วิธีที่นิยมมากที่สุดคือ การแจกแจงของบลูม และเพื่อนร่วมงาน ใน Taxonomy of Educational Objectives ซึ่งแบ่งจุดมุ่งหมายของการเรียน การสอนเป็น ความรู้ (Knowledge) ความเข้าใจ (Comprehension) การนำไปใช้ (Application) การวิเคราะห์ (Analysis) การสังเคราะห์ (Synthesis) และการประเมินค่า (Evaluation) โดยแนะนำว่าในการสร้างแบบสอบอาจสรุปเป็น 3 ระดับใหญ่ ๆ ก็คือ ความรู้ ความเข้าใจ และการนำไปใช้ ดังนี้

¹ Jon Clark Marshall, and Loyde Wesley Hales, Essentials of Testing. (Mass : Addison-Wesley Publishing Company, 1972), pp. 11-12.

Content	Cognitive Domain		
	Knowledge	Understanding	Application
1.			
2.			
3.			

ซึ่งนำหนักของพฤติกรรมที่เป็นจุดมุ่งหมายในการ เรียนแต่ละระดับจะเป็นเท่าไร พิจารณาได้จากจุดมุ่งหมายของหลักสูตรวิชา เนื้อหารายวิชา วิธีการสอน ตลอดจนวัสดุอุปกรณ์ที่ใช้ประกอบการสอนวิชานั้น ปกติครูอาจให้นำหนักของจุดมุ่งหมายของการเรียนเป็น ความรู้ 30% ความเข้าใจ 40% และการนำไปใช้ 30% แต่ครูอาจให้นำหนักเป็นอย่างอื่น แตกต่างกันไปแล้วแต่ ลักษณะของเนื้อหาและจุดมุ่งหมายของแต่ละวิชา ซึ่งขึ้นอยู่กับ วิจารณ์ญาณของตัวครูเองควย

ตัวอย่างตารางวิเคราะห์หลักสูตร 2 ทาง ที่แสดงนำหนักของแต่ละเนื้อหาที่จะนำมาออกข้อสอบโดยคำนวณจากจำนวนเวลาที่ใช้สอนแต่ละเนื้อหาวิชานั้น ๆ ในห้องเรียน และนำหนักของจุดมุ่งหมายของการทดสอบตามวิธีของ มาแชลด์ และเฮลด์ แสดงไว้ในตารางที่ 1 ดังนี้

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 1 แสดงวิเคราะห์รายการออกข้อสอบวิชา Rhythm and Pitch¹

Area Weight	Content	Knowledge 30%	Under- standing 40%	Applica- tion 30%	No. of Item by Content Area
10 %	Identifying notes by names	1	1	1	3
35 %	Combining rhythm to form measure	3	4	3	10
35 %	Placing pitches on music staff	3	5	3	11
20 %	Combining pitches and rhythm	2	2	2	6
Number of Items by Cognitive Classification		9	12	9	30

Number of items in cells = row weight x column weight x number of test items
(for Area 1 Knowledge = $0.30 \times 0.10 \times 30 = 0.9$ items)

โดยมีวิธีการสร้างตามลำดับดังนี้

1.3.1 ครหรือผู้ออกข้อสอบพิจารณาว่าควรจะทำออกข้อสอบกี่ข้อ หรือมีจำนวนพฤติกรรมในการเรียนรู้ที่เป็นจุดมุ่งหมายการเรียนรู้ที่ต้องการวัดเป็นเท่าไรที่จะเป็นตัวแทนที่ดี ครอบคลุมเนื้อหาที่เรียนมาทั้งหมด และพอเหมาะกับจำนวนเวลาที่มี หรือควรใช้ในการทดสอบ (ตามตารางที่ 1 กำหนดว่า ควรมีข้อสอบ 30 ข้อ)

1.3.2 พิจารณาหาจำนวนน้ำหนักของแต่ละเนื้อหาที่จะนำมาออกข้อสอบในสมมุติฐานสุดท้ายสุดตามแนวคิดโดยคำนวณจากจำนวนเวลาที่ใช้สอนเนื้อหานั้น ๆ ในห้องเรียน สมมุติว่าเนื้อหาด้าน Identifying Notes by Names ใช้เวลาสอนในชั้นเรียน .5 คาบ เวลาสอบทั้งรายวิชา 5 คาบ คิดเป็นน้ำหนักของเนื้อหาที่จะนำมา

¹ Ibid., p. 12.

ออกข้อสอบดังนี้ $\frac{.5}{5} = .10$ หรือ 10 % ในทำนองเดียวกัน สำหรับเนื้อหา

Combining Rhythm to Form Measure

ใช้เวลาสอนในชั้นเรียน 1.75 คาบ

เวลาสอนทั้งรายวิชา 5 คาบ คิดเป็นน้ำหนักของเนื้อหาที่จะนำมาออกข้อสอบเป็น

$$\frac{1.75}{5} = .35 \text{ หรือ } 35 \%$$

1.3.3 พิจารณาหาจำนวนน้ำหนักของแต่ละระดับพฤติกรรมที่เป็นจุดมุ่งหมายของการเรียนรู้ในแถบตามแนวนอน ซึ่ง มาร์แชลล์ และเฮลล์ แนะนำว่าควรจะเป็น ความรู้ 30 % ความเข้าใจ 40 % และการนำไปใช้ 30 %

1.3.4 กำหนดหาจำนวนข้อสอบในแต่ละเซลล์ (Cell) ซึ่งบ่งความสัมพันธ์ระหว่างจุดมุ่งหมายของการเรียนรู้ และเนื้อหาที่ต้องการทดสอบได้ เช่น ตามตารางที่ 1 ต้องการสร้างแบบสอบสำหรับวิชา Rhythm and Pitch จำนวน 30 ข้อ กำหนดน้ำหนักของแต่ละเนื้อหาเป็น 10 %, 35 %, 35 % และ 20 % น้ำหนักของจุดมุ่งหมายในการเรียนรู้เป็นความรู้ 30 % ความเข้าใจ 40 % และการนำไปใช้ 30 % ก็สามารถกำหนดหาจำนวนข้อสอบในแต่ละเซลล์ (Cell) ได้โดยการคูณจำนวนน้ำหนักของเนื้อหา กับจำนวนน้ำหนักของจุดมุ่งหมาย กับจำนวนข้อสอบทั้งหมด เช่นในเนื้อหา Identifying Notes by Names ในจุดมุ่งหมายชั้น ความรู้ กำหนดหาจำนวนข้อใดครั้งนี้ $.10 \times .30 \times 30 = 0.9$ ข้อ ในชั้นความเข้าใจ $.10 \times .40 \times 30 = 1.2$ ข้อ และชั้นการนำไปใช้ $.10 \times .30 \times 30 = 0.9$ ข้อ เป็นต้น

1.4 วางโครงร่างทั่วไปของแบบสอบ เช่น เลือกประเภทของแบบสอบว่าจะ เป็นแบบถูกผิด แบบเลือกตอบ หรือแบบอัตนัย ซึ่งจะให้แบบสอบประเภทใดขึ้นอยู่กับจุดมุ่งหมายของแบบสอบ กำหนดจำนวนคะแนน จำนวนข้อสอบ และเวลาที่จะใช้ในการทดสอบ ซึ่งคำนวณได้จากอัตราความเร็วในการทำข้อสอบที่คาดว่าผู้เรียนควรจะทำได้ นอกจากนี้ยังต้องเผื่อเวลาสำหรับการดำเนินการสอบ เช่นการจัดที่นั่งสอบ การแจกแบบสอบ การชี้แจงแนะนำก่อนการสอบ การเก็บกระดาษคำตอบและการแก้ปัญหาเฉพาะหน้าต่าง ๆ

2. การเตรียมข้อสอบและคำสั่ง

2.1 การเขียนข้อสอบแต่ละข้อต้องเป็นไปตามจุดมุ่งหมาย และเนื้อหาตามที่ได้ออกแบบไว้แล้วในตารางวิเคราะห์หลักสูตร และต้องเขียนข้อสอบให้มีจำนวนมากกว่าที่ต้องการในแบบสอบครั้งสุดท้ายสัก 30-40 % เพราะหลังจากการนำแบบสอบไปทดลองใช้แล้วเราต้องตัดข้อสอบที่มีคุณภาพไม่ดีออกไป ในการเขียนข้อสอบจึงควรเขียนข้อสอบที่ทดสอบเนื้อหาจุดเดียวกันไว้ 2-3 ข้อ เพื่อว่าหลังจากข้อสอบที่ไม่ดีถูกคัดทิ้งไปแล้ว เรายังสามารถทดสอบเนื้อหาในจุดนั้นได้อยู่ และควรเขียนข้อสอบแต่ละข้อลงในบัตรรายการคนละแผ่นแยกจากกันและเขียนคำตอบไว้ด้านหลัง เพื่อสะดวกในการคัดเลือกข้อสอบที่ไม่ดีทิ้งไป และเรียงลำดับข้อใหม่

2.2 การเขียนคำสั่ง คำอธิบายใด ๆ เกี่ยวกับการทดสอบควรเขียนให้สั้น ง่าย ไม่กำกวม มีคำแนะนำวิธีสอบที่ชัดเจน และมีตัวอย่างประกอบให้ผู้สอบทุกคนแม้คนที่อ่อนที่สุดจะสามารถเข้าใจวิธีทำได้ นอกจากนี้ควรบอกเวลาที่ให้ผู้สอบทำข้อสอบ บอกคะแนนของแต่ละส่วนและคะแนนรวม และถ้ามีการจับเวลาในการทำข้อสอบหรือกรณีพิเศษอื่น ๆ จะต้องบอกไว้ในคำสั่งด้วย

3. การตรวจทานแบบสอบ หลังจากเขียนข้อสอบเสร็จแล้วควรทิ้งไว้ประมาณ 2-3 วันแล้วนำมาตรวจทบทวนดูใหม่ แล้วจึงนำไปให้เพื่อนร่วมงานหรือผู้เชี่ยวชาญตรวจทานอีกครั้งหนึ่ง การตรวจทานข้อสอบอย่างระมัดระวัง จะช่วยในการแก้ไขข้อบกพร่องเล็ก ๆ น้อย ๆ หรือช่วยในการคัดทอนตัวเลือกหรือข้อสอบที่ไม่ดีออกไป เป็นการกลั่นกรองขั้นแรกก่อนนำแบบสอบไปทดลองใช้

4. การนำแบบสอบไปทดลองใช้ นำแบบสอบที่ตรวจทานแล้วไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่างที่มีจำนวนมากพอ และมีลักษณะเดียวกับกลุ่มประชากรที่จะนำแบบสอบนั้นไปใช้จริง หลังจากนั้นนำผลที่ได้มาวิเคราะห์รายข้อ (Item Analysis) เพื่อหาค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) ข้อสอบที่คัดเลือกไว้ควรเป็นข้อสอบที่มีความยากง่ายพอเหมาะกับกลุ่มของประชากรที่ต้องการทดสอบ หรือขึ้นอยู่กับจุดมุ่งหมายของ

การทดสอบของครูผู้สอน โดยปกตินิยมใช้ $p = .20$ ถึง $.80$ และมีค่าอำนาจจำแนก อยู่ในเกณฑ์ที่สามารถแยกผู้เรียนเก่งจากผู้เรียนอ่อนได้ โดยปกตินิยมใช้ $r = .20$ ขึ้นไป¹

5. การรวบรวมข้อสอบเพื่อจัดรูปแบบของแบบสอบที่จะใช้จริง หลังจากการวิเคราะห์ข้อสอบรายชื่อ แล้วคัดเลือกข้อสอบที่มีคุณภาพดีตามเกณฑ์ที่ต้องการมารวบรวม เป็นแบบสอบที่จะใช้จริงโดยควรเรียงข้อสอบตามลำดับจากง่ายไปหายาก และควรพิจารณาตำแหน่งของตัวเลือกที่ถูกต้องให้มีการกระจายที่เหมาะสม อาจมีการกำหนด เวลาในการทำแบบสอบหรือจำนวนคะแนนใหม่เพื่อความเหมาะสม

6. การนำแบบสอบไปใช้จริง

แฮร์ริส² (Harris) ได้กล่าวถึงหลักการในการนำข้อสอบไปใช้จริงไว้ดังนี้

6.1 ต้องพิมพ์ข้อสอบให้ชัดเจนที่สุด

6.2 ความห่างระหว่างบรรทัดต้องพอเหมาะที่จะอ่านได้ง่าย

6.3 อย่านำข้อคำถาม (stem) และตัวเลือก (alternatives) ของข้อเดียวกัน อยุ่คนละหน้ากัน

6.4 ถ้าเป็นข้อสอบประเภทเว้นช่องว่างไว้ให้เติมต้องเว้นช่องว่างในพอเหมาะที่ผู้สอบจะเขียนได้สบายไม่ต้องเขียนเบียดซ้อนกัน

6.5 ทายหนาแต่ละหน้า ควรมีคำแนะนำให้พลิกหน้าต่อไปหรือจบแค่นั้น ถ้าเป็นแบบสอบชนิดจับเวลา ตอนท้ายของแบบสอบแต่ละตอนจะต้องมีคำสั่งหยุดจนกว่าจะได้รับคำสั่งให้ทำต่อไปได้

6.6 ถ้าแบบสอบเป็นชนิดที่จับเวลา ควรแยกแบบสอบออกเป็นส่วน ๆ และควรมีคำอธิบาย หรือคำสั่งเขียนไว้คานหาทางขวามือของแบบสอบ เพื่อผู้สอบจะได้

¹ชาวาล แพร์ทักดล, เทคนิคการวัดผล, หน้า 314.

²Harris, Testing English as a Second Language, p. 112

ไม่เห็นข้อสอบจนกว่าจะตั้งให้ทำ

6.7 ควรมีกระดาษปะหน้าแบบสอบ เพื่อเขียนคำสั่งหรือคำแนะนำเกี่ยวกับการทดสอบ เช่น จุดมุ่งหมายของการทดสอบ วิธีเขียนคำตอบ วิธีเปลี่ยนคำตอบ อนุญาตให้เอาคำตอบใดหรือไม่ และถ้าต้องการใช้แบบสอบนั้นอีกควรมีคำสั่งไม่ให้เขียนสิ่งใด ๆ ลงในแบบสอบ

6.8 การเขียนแบบสอบ ควรมีความระมัดระวังเพื่อไม่ให้ข้อสอบแผนหลังหลุดเนื่องจากการใช้แบบสอบซ้ำแล้วซ้ำอีก และต้องระวังให้เปิดอ่านได้ง่าย

6.9 ควรแยกกระดาษคำตอบออกจากตัวข้อสอบ เพื่อสะดวกในการตรวจให้คะแนน

การสร้างแบบทดสอบการฟัง

การฟังเป็นพฤติกรรมทางภาษาคานการรับรู้ (Receptive Behavior) ผู้ฟังจึงไม่มีสิทธิ์ที่จะเลือกฟังเฉพาะหน่วยเสียง คำศัพท์ โครงสร้างของภาษา หรือคำพูดที่พูดด้วยความเร็วเฉพาะเท่าที่อยู่ในขอบเขตความสามารถทางภาษาต่างประเทศที่ตนมีอยู่ โดยอย่างพฤติกรรมทางภาษาคานการแสดงออก (Productive Behavior) คือการพูดและการเขียน และการฟังยังเป็นพฤติกรรมทางภาษาที่ผู้ฟังต้องเผชิญอยู่เฉพาะหน้าในทันที ไม่มีโอกาสที่จะศึกษา คนควา สอบถาม หรือใครตรองไคนานเทาการอ่านและการเขียน

ในคานการสื่อสารภาษาพูด การฟังเป็นทักษะที่สำคัญอย่างยิ่งควบคู่ไปกับทักษะการพูดเพราะในการพูดคุยหรือสนทนาโต้ตอบกันต้องใช้ทักษะฟังและพูดไปพร้อมๆกัน การที่ผู้เรียนจะสามารถพูดภาษาต่างประเทศโต้ตอบกับเจ้าของภาษาหรือชาวต่างประเทศได้ เขาต้องสามารถฟังคำพูด หรือคำถามของคู่สนทนาได้เข้าใจเสียก่อน

จึงจะพูดโต้ตอบได้ จากการศึกษาของเบนสัน และเจลดท์¹ (Benson and Hjelte) สรุปว่า จากการศึกษาการรับรู้ทางภาษาของการเรียนภาษาอังกฤษทั้งที่เป็นภาษาต่างประเทศและภาษาที่ 2 เป็นที่ยอมรับว่า การที่ผู้เรียนมีความสามารถสูงในการเข้าใจความหมายของสิ่งที่เขาได้ฟังนั้นเป็นสิ่งจำเป็นและสำคัญอย่างยิ่งต่อการฝึกและการรับรู้ในทักษะหรือพฤติกรรมทางด้านการแสดงออกทางภาษา กล่าวคือว่าทักษะการฟังเป็นพื้นฐานของการเรียนรู้ทักษะอื่น ๆ ทางภาษา ดังนั้นทักษะการฟังจึงเป็นทักษะที่สำคัญ การฝึก และการทดสอบความสามารถในการฟังของผู้เรียน จึงเป็นสิ่งจำเป็นและควรให้ความสำคัญเป็นอย่างยิ่ง

ประเภทของแบบสอบการฟัง

ฮีตัน² (Heaton) แบ่งการทดสอบความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษออกเป็น 2 ระดับ ดังนี้

1. การทดสอบความสามารถในการจำแนกเสียง การเน้นหนักของเสียงในคำ ระดับเสียงสูงต่ำในประโยค โดยแบ่งเป็นดังนี้

1.1 การทดสอบความสามารถในการจำแนกเสียงในคำ

1.2 การทดสอบความสามารถในการฟังการเน้นเสียงหนักในคำและระดับเสียงสูงต่ำในประโยค

2. การทดสอบความสามารถในการฟังเพื่อความเข้าใจโดยแบ่งเป็นดังนี้

¹ Pamela C. Benson and Christine Hjelte, "Listening Competence: A Prerequisite to Communication" Research in Language Testing. ed. John W. Oller, Jr. and Kyle Perkins. (Mass: Newbury House Publisher, Inc., 1980) pp. 59-71.

² Heaton, Writing English Language Tests. pp. 58-82.

2.1 การทดสอบความสามารถในการ เข้าใจประโยคที่ไต่ฟังว่าตรงกับ ภาพใด

2.2 การทดสอบความสามารถในการ เข้าใจระดับข้อความ (Passage) หรือบทสนทนาสั้น ๆ

2.3 การทดสอบความสามารถในการ เข้าใจการสนทนา และการบรรยาย แฮร์ริส¹ (Harris) แบ่งการทดสอบความสามารถในการ ฟังออกเป็น 2 ระดับดังนี้

1. การทดสอบความสามารถในการ จำแนกเสียง

1.1 การทดสอบความสามารถในการ จำแนกเสียงในคำโดด ๆ โดย สามารถจำแนกไวยากรณ์เหมือนหรือต่างกันอย่างไร หรือคำไวยากรณ์ต่างไปจากคำอื่น ๆ ที่ได้ยิน

1.2 การทดสอบความสามารถในการ จำแนกเสียงคำที่มีอยู่ในข้อความ โดยสามารถจำแนกไวยากรณ์ คำที่ได้ยินในประโยคหรือข้อความนั้น ตรงกับรูปภาพใดหรือ ประโยคใด

2. การทดสอบความสามารถในการ เข้าใจข้อความที่ได้ยิน โดยมีวิธีการทดสอบ ดังนี้

2.1 ประโยคคำสั่งที่ใหญ่ฟังปฏิบัติตาม เหมาะสำหรับผู้เรียนในระดับต้น เป็นการทดสอบความสามารถในการ ฟังเพียงทักษะเดียว

2.2 ประโยคคำถามหรือประโยคบอกเล่า ใหญ่ฟังเลือกคำตอบให้ตรงกับ ประโยคที่ได้ยินเหมาะสำหรับผู้เรียนที่สามารถอ่านประโยคภาษาอังกฤษง่าย ๆ ได้ เพราะ ต้องเลือกคำตอบที่เป็นภาษาเขียนสั้น ๆ เป็นการทดสอบการฟังที่มีทักษะการอ่านเข้ามา เกี่ยวข้อง

2.3 การสนทนา เป็นการทดสอบความสามารถในการ เข้าใจเรื่องราว ที่ไต่ฟังจากการสนทนา แล้วตอบคำถามโดยเลือกคำตอบจากภาษาเขียนสั้น ๆ เป็นการ ทดสอบที่มีทักษะการอ่านเข้ามา เกี่ยวข้อง เช่นกัน

¹ Harris, Testing English as a Second Language, pp. 32-40.

2.4 การบรรยาย เป็นการทดสอบความสามารถในการเข้าใจเรื่องราวทั่ว ๆ ไปที่จำลองสถานการณ์ในชีวิตประจำวัน ข้อความที่ไคฟังจะมีความยาว ผู้ฟังต้องจดสาระสำคัญต่าง ๆ ไว้ แล้วตอบคำถามโดยเลือกคำตอบจากภาษาเขียนสั้นๆ หรือเขียนคำตอบเองเป็นการทดสอบที่มีทักษะการอ่าน และการเขียนเข้ามาเกี่ยวข้องของเหมาะสมกับผู้เรียนในระดับสูง

วาแลตต์¹ (Valette) ไคแบ่งลำดับขั้นตอนของพฤติกรรมในการทดสอบการฟังไว้ 5 ระดับดังนี้

1. ทักษะที่เป็นกลไก : การรับรู้

การฟังในระดับนี้ ผู้เรียนสามารถบอกความแตกต่างระหว่างเสียงในภาษาแม่กับเสียงในภาษาอังกฤษ สามารถแยกเสียงภาษาอังกฤษออกจากเสียงในภาษาอื่น ๆ ได้โดยอาจไม่เข้าใจความหมายเลยก็ได้

สำหรับการฟังในระดับนี้ หน่วยงานนิเทศก์ กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ² ได้นำการสร้างแบบสอบดังนี้

1.1 บอกความแตกต่างระหว่างภาษาไทยและภาษาอังกฤษ บอกได้ว่าคำใดเป็นภาษาไทย คำใดเป็นภาษาอังกฤษ

1.2 บอกความแตกต่างระหว่างเสียงในภาษาอังกฤษ ฟังแล้วบอกได้ว่าเหมือนกันหรือต่างกัน

1.3 บอกความแตกต่างของเสียงเน้นหนักในคำ : ฟังคำ 2 พยางค์ 3 พยางค์ หรือมากกว่านั้นแล้วบอกว่าเสียงเน้นหนักของคำนั้นอยู่ที่พยางค์ใด

¹ Rebecca M. Valette and Renee S, Disick, Modern Language Performance Objectives and Individualization : A Handbook. (New York: Harcourt, Brace & World, Inc., 1972) pp. 141-142.

² หน่วยงานนิเทศก์, "เอกสารประกอบการอบรมครูสอนภาษาอังกฤษ" (กรุงเทพมหานคร : กรมสามัญศึกษา, 2521) อัดสำเนา

บอกความแตกต่างของประโยค : พังประโยคแล้วเลือกประโยค
ที่ไต่ถามจากประโยคที่ให้ไว้ในกระดาษเขียนตอบ

1.4 บอกความแตกต่างของระดับเสียง : พังประโยคคำถามแล้วเลือก
ประโยคที่ไต่ถามจากประโยคที่กำหนดให้ พังประโยคคำสั่ง อุทาน แล้วเลือกประโยคที่
ไต่ถาม

2. ความรู้เกี่ยวกับสิ่งที่เรียนรูมาแล้ว

การฟังในระดับนี้ผู้เรียนสามารถเข้าใจความหมายของคำหรือประโยคที่ไต่
เรียนมาแล้ว สามารถทำตามคำสั่ง เลือกรูปภาพให้ตรงกับประโยคที่ไต่ฟังได้ ซึ่ง
หน่วยศึกษานิตศก¹ ไต่แนะนำการ สร้างแบบสอบถามฟังในระดับนี้ดังนี้

2.1 ปฏิบัติตามคำสั่ง

2.2 วาดภาพตามประโยคที่ไต่ถาม

2.3 เลือกภาพที่ตรงกับประโยคที่ไต่ถาม

2.4 เลือกคำที่มีเสียง เช่นเดียวกับเสียงที่ไต่ถาม

2.5 เลือกประโยคที่มีความหมาย เช่นเดียวกับประโยคที่ไต่ถาม ทั้งนี้

คำศัพท์และไวยากรณ์จะต้องมาจากหนังสือเรียนที่กำหนด

3. การถ่ายโยง : การนำความรู้มาใช้

การฟังในระดับนี้ผู้เรียนสามารถเข้าใจประโยคที่แท้จริงใหม่โดยใช้คำศัพท์
และไวยากรณ์ที่ผู้เรียนเรียนมาแล้ว สามารถตอบคำถาม ถูก-ผิด เลือกคำตอบ หรือ
ตอบคำถามเกี่ยวกับข้อความยาว ๆ ได้ ซึ่งหน่วยศึกษานิตศก² ไต่แนะนำการ สร้าง
แบบสอบถามดังนี้

¹ เรื่องเดียวกัน.

² เรื่องเดียวกัน.

- 3.1 เลือกคำที่จะเติมลงในประโยคใดเหมาะสม
- 3.2 วาดรูปตามคำสั่งที่ไคยีนไคตุกตอง
- 3.3 เลือกวลีที่ไคยีนนัันตุกตองหรือไม
- 3.4 เลือกคำที่จะตอบหรือตอขอความในประโยค
- 3.5 ฟังคำตอบแล้วเลือกคำถามจากขอความ
- 3.6 ฟังขอความ 15-30 30-50 50-70 คำแล้วเลือกประโยคหรือคำถามที่ตรงกับเรื่องที่ฟัง (หรือตอบ Yes-No)

4. การสื่อสาร

การฟังในระดับนี้ผู้เรียนสามารถเข้าใจคำแนะนำและคำอธิบายในภาษาอังกฤษและเข้าใจความหมายของขอความซึ่งมีคำศัพท์ที่ไม่เคยเรียนมาก่อน ซึ่งผู้เรียนจะต้องใช้ความสามารถในการเดาความหมายขอความและทักษะที่มีอยู่เดิม พฤติกรรมนี้เป็นพัฒนาการสูงสุดในระดับนี้คือ ผู้เรียนสามารถเข้าใจคำพูดของเจ้าของภาษาในสถานการณ์จริง เช่น ในละคร ภาพยนต์ หรือวิทยุใด ซึ่งหน่วยศึกษานี้เทศกใดแนะนำวิธีการสร้างแบบสอบไว้ดังนี้

- 4.1 ฟังขอความแล้วเลือกคำตอบที่เป็นใจความสำคัญจากตัวเลือก
- 4.2 ฟังขอความแล้วเลือกภาพเรียงลำดับตามเรื่องราวใด 2-4 ภาพ
- 4.3 ฟังขอความแล้วสรุปเรื่องที่ฟัง
- 4.4 ฟังการสนทนาและประโยคที่สรุปเกี่ยวกับการสนทนานั้น ๆ แล้วเขียน True หรือ False ที่เกี่ยวกับประโยคที่สรุปนั้น ๆ ลงในกระดาษเขียนคำตอบ
- 4.5 ฟังการสนทนาแล้วอ่านประโยคสรุป หรือตอบคำถามเกี่ยวกับขอความที่ฟังแล้วเลือกคำตอบที่ถูกต้อง

¹ เรื่องเดียวกัน.

5. การวิเคราะห์วิจารณ์

การฟังในระดับนี้ผู้เรียนต้องสามารถวิเคราะห์ไวยากรณ์ที่ไวยากรณ์ถูกต้องหรือไม่ คนพูดมาจากถิ่นไหน เป็นชนชั้นใด นอกจากนี้ยังต้องสามารถรู้ความหมายที่ซ่อนเร้น (deep meaning) ของข้อความที่ไวยากรณ์ดี รวบรวมเหตุผลควยอารมณ์อย่างไร การฟังระดับนี้ผู้เรียนต้องสามารถตัดสินใจไวยากรณ์ที่ไวยากรณ์นั้นมีความเหมาะสมและประสบความสำเร็จในการสื่อสารมากน้อยเพียงใด ซึ่งหน่วยศึกษานี้เทก¹ ได้แนะนำการสร้างแบบสอบการฟังในระดับนี้ไว้ดังนี้

5.1 ฟังข้อความหรือบทสนทนาและประโยคสรุปท้ายข้อความ (หรือบทสนทนา) แล้วตอบคำถาม (ถูก-ผิด) หรือแบบเลือกตอบ

5.2 ฟังการสนทนาแล้วบอกสถานที่

5.3 ฟังการสนทนาแล้วบอกอารมณ์ (โกรธ ไม่พอใจ ตีใจ เสียใจ)

ของบุคคล

5.4 ฟังข้อความแล้วบอกภาษาที่ใช้กันในระหว่างเพื่อนฝูง หรือใช้กับผู้ใหญ่ที่นับถือ หรือผู้บังคับบัญชา

5.5 ฟังข้อความแล้วบอกภาษาที่ไวยากรณ์นั้นผิดหรือถูกต้อง

5.6 ฟังการสนทนาแล้วบอกไวยากรณ์ข้อผิดพลาดในการพูด

5.7 ฟังข้อความแล้วบอกไวยากรณ์เป็นชาว อเมริกัน ไทย หรืออังกฤษ

5.8 บอกไวยากรณ์ที่ไวยากรณ์นั้นไวยากรณ์หรือไม่ (ความเหมาะสมของการใช้คำและสำนวน)

5.9 บอกไวยากรณ์ที่ไวยากรณ์นั้นเหมาะกับเด็กต่ำกว่า 6 ขวบหรือเหมาะสมสำหรับผู้ใหญ่

¹ เรื่องเดียวกัน.

5.10 ให้ความเห็นเกี่ยวกับความชัดเจนของการออกเสียงของข้อความ
ที่ไคยีน

5.11 พิจารณาข้อความแฉวบอกไคววสิ่งทีไคยีนนั้นสมเหตุสมผลหรือไม่

กล่าวโดยสรุปคือ ผู้เกี่ยวข้องกับการทดสอบการฟัง แบ่งพฤติกรรมการฟังออกเป็น 2 ระดับ คือระดับที่เป็นความรู้อย่างจำและระดับความเข้าใจ ในระดับความรู้ความจำนั้นคือ ผู้ฟังสามารถแยกแยะไคววเสียงนั้น ๆ แยกต่างจากเสียงอื่นที่ไคยีนอย่างไร ซึ่งความสามารถในการฟังระดับนี้เป็นระดับต้นหรือระดับพื้นฐานเหมาะที่จะใช้กับนักเรียนในระดับต้น ส่วนความสามารถในการฟังในระดับสูงคือระดับความเข้าใจผู้เรียนจะต้องรับรู้อารมณ์และความหมายของภาษาที่ฟังได้ในทันที และสามารถเข้าใจความหมายของการเชื่อมความสัมพันธ์ของทุกส่วนในข้อความ ซึ่งเป็นทักษะการใช้ภาษาที่ต้องใช้ในการสื่อสารภาษาพูดในชีวิตจริง การทดสอบความสามารถในการฟังระดับนี้ จึงถูกออกแบบเพื่อวัดความสามารถและความถูกต้องของการแสดงออกถึงความสามารถในการเข้าใจและจดจำคำพูดในภาษาต่างประเทศของผู้เรียน ข้อความที่ไคยีน อาจเป็น ประโยคคำถาม ประโยคบอกเล่า ประโยคคำสั่ง ข้อความสั้น ๆ บทสนทนาที่จำลองสถานการณ์จริง หรือบทความยาว ๆ ไม่ว่าจะข้อความในภาษาต่างประเทศที่ถกนำมาทดสอบจะเป็นชนิดใด ล้วนต้องการให้ผู้สอบแสดงถึงความสามารถในการฟังทั้งทางคาน หน่วยเสียง ไคววกรณและความหมายของคำศัพท์พร้อมกันไป (Simultaneously) และจากคำตอบของผู้สอบจะสามารถวัดไควว เขาเข้าใจความหมายจากองค์ประกอบต่าง ๆ ของภาษาที่เขาเรียนมาน้อยเพียงใดในการสื่อสาร

การคัดเลือกเนื้อหาเพื่อนำมาสร้างแบบสอบการฟังควรคำนึงถึงองค์ประกอบต่าง ๆ ดังนี้

1. ระดับของผู้เรียน ในเรื่องนี้ แฮร์ริส¹ (Harris) ให้ความเห็นว่า การทดสอบ

¹ Harris, Testing English as a Second Language, p. 34.

ความสามารถในการจำแนกเสียงนั้นเหมาะกับผู้เริ่มเรียน และระดับกลาง ส่วนการทดสอบความสามารถในการเข้าใจเรื่องราวที่ไคฟังนั้นเหมาะกับผู้เรียนในระดับสูง เนื่องจากสามารถวัดความสามารถในการเข้าใจในการฟังเรื่องราวที่สมบูรณ์และต่อเนื่องได้

2. เนื้อหา เนื้อหาของข้อความที่จะนำมาใช้ทดสอบต้องมีความเป็นกลาง คือไม่เน้นหนักไปทางด้านใดด้านหนึ่งโดยเฉพาะ อันจะทำให้เกิดการลำเอียงแก่ผู้สอบ บางคนหรือบางกลุ่มในกรณีผู้สอบมีพื้นความรูแตกต่างกันออกไป เช่นการเลือกบทความที่เกี่ยวกับความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์ ทำให้ผู้สอบที่มีพื้นความรู้ทางวิทยาศาสตร์ได้เปรียบผู้ที่มีพื้นความรู้ทางด้านมนุษยศาสตร์ เป็นต้น ในขณะที่เดียวกันไม่ควรเลือกบทความหรือเรื่องราวที่เป็นที่รู้จักกันอย่างแพร่หลายมาแล้ว เพราะจะไม่สามารถวัดความสามารถในการฟังไคตรง ควรเลือกเรื่องราวที่ยังไม่เป็นที่รู้จักกันอย่างแพร่หลาย หรืออาจเป็นเรื่องที่แต่งขึ้น

3. ลักษณะของภาษา แดเนย์¹ (Danay) กล่าวถึงข้อความที่จะนำมาใช้ในการทดสอบการฟังว่า ควรเป็นข้อความที่เป็นภาษาพูด ถ้าเป็นข้อความที่เป็นภาษาเขียน ก็ควรเปลี่ยนแปลงให้เป็นภาษาพูดเสียก่อน หรืออาจใช้บทสนทนาไค ซึ่งในเรื่องนี้ แฮร์ริส² (Harris) กล่าวสนับสนุนว่า การใช้บทสนทนาในการทดสอบทักษะการฟัง ดีกว่าการใช้ประโยคไคใด ๆ เพราะมีบริบทแวดล้อม (Context) และใกล้เคียงกับการสื่อสารภาษาพูดในชีวิตจริง และยังเหมาะสมในการทดสอบความเข้าใจของความสัมพันธ์ระหว่างถ้อยคำที่ต่อเนื่องกัน

¹R. Danay, Teaching and Procedure in Second Language Teaching (Quezon City : A Lemar-Phoenix, 1963) p. 469.

²Harris, Testing English as a Second Language, p. 40.

4. ความยาวของข้อความ การเลือกความยาวของข้อความที่จะใช้ในการทดสอบการฟังต้องให้เหมาะสมกับระดับของผู้เรียน ลาโด¹ (Lado) กล่าวว่าการสร้างแบบสอบความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษสำหรับผู้เรียนที่ไม่ใช่เจ้าของภาษา ควรเป็นข้อความสั้น ๆ ที่เป็นภาษาพูด เนื่องจากผู้ฟังซึ่งไม่ใช่เจ้าของภาษามีความสามารถในการจดจำเนื้อหาสาระของข้อความที่ฟังได้น้อยกว่าเจ้าของภาษาในอัตราส่วนระหว่าง 9-15 คำ นอกจากนี้ ริเวอร์ส² (Rivers) แนะนำว่าช่วงความยาวของข้อความที่เหมาะสมสำหรับผู้เรียนที่ไม่ใช่เจ้าของภาษา ควรมีความยาวประมาณ ช่วงละ 20 พยางค์ และในกรณีที่แบบสอบนั้นเป็นแบบเลือกตอบ ควรเว้นช่วงระยะเวลาในการอ่านคำเลือกแต่ละข้อประมาณ 12 วินาที

5. คำศัพท์ แฮร์ริส³ (Harris) แนะนำว่าในการทดสอบทักษะการฟังควรเลือกข้อความที่ประกอบด้วยคำศัพท์ที่ใช้อยู่ในการพูด ไม่ควรมีศัพท์ที่ยากและไม่ค่อยใช้ในภาษาพูด เพราะจะกลายเป็นการทดสอบความสามารถทางด้านคำศัพท์มิใช่การทดสอบความสามารถในการฟัง

¹ Robert Lado, "Memory Span as a Foster in Second Language Learning" Iral, 3 (New York : Prentice-Hall, 1965) p. 154.

² Wilga M. Rivers, Teaching Foreign Language Skills, (Chicago : University of Chicago Press, 1972) p. 112.

³ Harris, Testing English as a Second Language, p. 40.

การวิจัยที่เกี่ยวข้องของการฟัง

การวิจัยเกี่ยวกับทักษะการฟัง และการสร้างแบบสอบการฟังทั้งในต่างประเทศ และในประเทศไทย ที่สำคัญพอสรุปได้ดังนี้

การวิจัยเกี่ยวกับทักษะการฟังในต่างประเทศ

บัทเลอร์¹ (Butler) ได้ศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการฟังของนักเรียนเกรด 6 ในโรงเรียนประถมศึกษาในเขตเมือง 2 กลุ่ม จำนวน 24 และ 27 คน ตามลำดับ โดยถือว่ากลุ่มแรกมีความสามารถในการฟังสูงกว่า กลุ่มที่ 2 ทั้งนี้โดยใช้ Step Listening Test ทดสอบ นักเรียนที่ไคคะแนอยู่ในกลุ่มสูง 25 % (upper quartile) จัดเป็นกลุ่มตัวอย่างกลุ่มที่ 1 และนักเรียนที่ไคคะแนอยู่ในกลุ่มต่ำ 25 % (lower quartile) จัดเป็นกลุ่มตัวอย่าง กลุ่มที่ 2 จากการทดสอบค่าที ผลปรากฏว่า คะแนนเฉลี่ยของนักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 นอกจากนี้ยังได้ขอคนพบที่สำคัญคือ ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญระหว่างความสามารถในการฟังกับนิสัยในการฟัง (Listening Habits) ซึ่งได้ขอมูลจากการใช้แบบสอบถามกับกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม และพบว่าความสามารถในการฟังของกลุ่มตัวอย่างมีความสัมพันธ์ในทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และกลุ่มตัวอย่างที่มีความสามารถในการฟังสูงมีแนวโน้มที่จะมีเชาวน์ปัญญาสูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีความสามารถในการฟังต่ำ ทั้งนี้โดยวิเคราะห์เปรียบเทียบกับ ขอมูลทางเชาวน์ปัญญาของนักเรียนในระยะเปลี่ยนของโรงเรียน

¹ Joseph Butler, "Comparison of Listening Abilities, Categorized as Good and Poor, of Inner City Children in Sixth Grade" Dissertation Abstracts International 31(November, 1971):5655A.

โรเซน¹ (Rosen) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความถนัดทางการเรียน
ทัศนคติของนักเรียน และของบิดามารดาของนักเรียนที่มีต่อภาษาฝรั่งเศส และเจ้าของ
ภาษา. เพศของผู้เรียน กลวิธีการสอนของครู กับความสามารถในการฟังภาษาฝรั่งเศส
ของนักเรียนที่พูดภาษาอังกฤษ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนระดับ 3 ในโรงเรียนประถม
ศึกษาจำนวน 40 คน ผลการวิจัยได้ขอคนพบต่าง ๆ ดังนี้

1. มีความสัมพันธ์กันอย่างมากระหว่างความถนัดทางการเรียนภาษาฝรั่งเศส
กับสัมฤทธิผลด้านความเข้าใจในการฟังภาษาฝรั่งเศส
2. การที่นักเรียนได้คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการฟังต่ำมีผลต่อการแสดงออก
ทางทัศนคติของนักเรียนต่อภาษาฝรั่งเศสและเจ้าของภาษาในทางลบ
3. การที่นักเรียนได้คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการฟังสูง มีผลต่อการแสดงออก
ทางทัศนคติของนักเรียนต่อภาษาฝรั่งเศสและเจ้าของภาษาในทางบวก
4. มีความสัมพันธ์กันอย่างมากระหว่างทัศนคติของบิดามารดาของนักเรียน
ต่อภาษาฝรั่งเศส และเจ้าของภาษา กับผลสัมฤทธิ์ทางการฟังภาษาฝรั่งเศสของ
นักเรียน
5. มีความสัมพันธ์กันสูงระหว่างทัศนคติรวม (integrated attitude)
ของนักเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการฟังภาษาฝรั่งเศส
6. เพศไม่มีความสัมพันธ์กับสัมฤทธิผลในการฟังภาษาฝรั่งเศสของนักเรียน
7. มีความสัมพันธ์กันสูงระหว่างวิธีการสอนแบบ Total Physical
Response กับผลสัมฤทธิ์ทางการฟังของนักเรียน

---

¹Joan Pearl Rosen, "Attitude, Aptitude, Teaching Strategy:
Factors in French Listening Comprehension of English Speaking
Students" Dissertation Abstracts International 40 (September, 1979):
1320 A.

8. มีความสัมพันธ์กันสูงระหว่างความถนัดทางการเรียนภาษาฝรั่งเศส
ทัศนคติรวมของนักเรียน ทัศนคติของบิดามารดาที่มีต่อภาษาฝรั่งเศสและเจ้าของภาษา
กับผลสัมฤทธิ์ทางการฟังภาษาฝรั่งเศส

สวอลม์¹ (Swalm) ได้ศึกษาเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านกับความ
เข้าใจในการฟังโดยใช้วิธีโคลซ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนระดับ 2,3 และ 4
จำนวนระดับละ 108 คน ผลการวิจัยปรากฏว่า ความเข้าใจในการอ่านสูงกว่า
ความเข้าใจในการฟังเมื่อกลุ่มตัวอย่างมีความสามารถทางการอ่านสูงกว่าระดับ
ความยากของข้อความ แต่ถากลุ่มตัวอย่างมีความสามารถในการอ่านต่ำกว่าระดับ
ความยากของข้อความ ความเข้าใจในการฟังจะสูงกว่าความเข้าใจในการอ่าน

สมิท² (Smith) ได้ศึกษาวิธีการโคลซในการทดสอบทักษะการฟัง พบว่า
ความแตกต่างทางเพศไม่มีผลต่อความสามารถทางการฟัง และคำที่ถูกละไว้ทำให้
เกิดความยากง่ายในการคาดคะเน แตกต่างกันไปตามชนิดของคำ และตำแหน่ง
ของคำ กล่าวคือถาคำที่ละไว้เป็นคำนามจะคาดคะเนได้ง่ายที่สุด รองลงมาคือคำ
กริยา ส่วนคำกริยาวิเศษณ์ และคำคุณศัพท์จะคาดคะเนได้ยากที่สุด และคำที่อยู่ใน
ตำแหน่งท้ายประโยคจะคาดคะเนได้ง่ายกว่าคำที่อยู่ในตำแหน่งกลาง หรือต้นประโยค

¹ James E. Swalm, "Comparison of Oral Reading and Listening
Comprehension Assessed by Cloze," Dissertation Abstracts International
32 (January, 1972) : 3578 A.

² Paula Jean Smith, "Kindergarten Children's Abilities to Use
Context on Aural Cloze Passage", Dissertation Abstracts International
35(December, 1974) : 3500 A.

การวิจัยเกี่ยวกับทักษะการฟังในประเทศ

พยอม เมฆขุนทด¹ ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจในการฟังกับความเข้าใจในโครงสร้าง ความหมายของคำศัพท์ และความสามารถในการจำแนกเสียงภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี วิชาเอกภาษาอังกฤษ ในวิทยาลัยวิชาการศึกษาระสาณมิตร ปทุมวัน และพระนคร จำนวน 120 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบสอบถามความเข้าใจในการฟัง 40 ข้อ ความสามารถทางโครงสร้าง 60 ข้อ ความสามารถทางคำศัพท์ 60 ข้อ และความสามารถทางการจำแนกเสียง 30 ข้อ แบบสอบถามทั้งหมดมีค่าความยากง่ายเท่ากับ .606 ค่าอำนาจจำแนกเท่ากับ .446 ค่าความเที่ยงเท่ากับ .689 ผลการวิจัยปรากฏว่า ความเข้าใจในการฟังมีความสัมพันธ์กับความสามารถทางความสามารถทางคำศัพท์มากที่สุดคือ .480 และสัมพันธ์กับความสามารถทางโครงสร้าง รองลงมาคือ .393 และมีความสัมพันธ์กับความสามารถทางการจำแนกเสียงต่ำสุดคือ .361

อุมา จันทรเสน² ได้ศึกษาการถ่ายทอดความเข้าใจในการฟังและการอ่านภาษาอังกฤษ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาปีที่ 1 ในสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า จำนวน 140 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามเลือกตอบชนิด 4 ตัวเลือก จำนวน 25 เรื่อง แยกเป็นวัดทักษะการฟังและการอ่านทั้ง 2 ทักษะ จำนวน 15 เรื่อง

¹พยอม เมฆขุนทด, "การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจในการฟังกับความเข้าใจในโครงสร้าง ความหมายของคำศัพท์ และความสามารถในการจำแนกเสียงภาษาอังกฤษของนิสิตปีที่ 3 วิชาเอกภาษาอังกฤษ วิทยาลัยวิชาการศึกษาในกรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2516" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสาณมิตร, 2517).

²อุมา จันทรเสน, "การถ่ายทอดระหว่างความเข้าใจในการฟังและการอ่านภาษาอังกฤษ" (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต แผนกมัธยมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2519).

ส่วนอีก 10 เรื่อง ซึ่งมีระดับความยากง่ายพอ ๆ กัน กำหนดให้วัดเฉพาะทักษะการฟัง 5 เรื่อง วัดเฉพาะทักษะการอ่าน 5 เรื่อง กลุ่มตัวอย่างแบ่งเป็น 4 กลุ่ม กลุ่มละ 35 คน โดยกลุ่มที่ 1 ทดสอบการฟังก่อนการอ่าน กลุ่มที่ 2 ทดสอบการอ่านอย่างเดียว กลุ่มที่ 3 ทดสอบการอ่านก่อนการฟัง กลุ่มที่ 4 ทดสอบการฟังอย่างเดียว ผลการวิจัยปรากฏว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของคะแนนจากกลุ่ม 1 และ 3 เท่ากับ .48 และ .65 มีนัยสำคัญที่ระดับ .01 แสดงว่าความเข้าใจในการฟังและการอ่านมีความสัมพันธ์กัน นักศึกษาที่ไคคะแนนความเข้าใจในการอ่านสูงจะได้คะแนนความเข้าใจในการฟังสูงด้วย คือมีการถ่ายทอดระหว่างความเข้าใจในการฟังกับการอ่าน

ระพีพรรณ โกวีทวานิชย์¹ ได้ศึกษาความสามารถในการฟังของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ตั้งอยู่ในท้องที่การศึกษาที่ 3 ของกรุงเทพมหานครฯ ใช้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 255 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามความสามารถในการฟังแบบปรนัย จำนวน 80 ข้อ แบ่งเป็น 3 ตอนคือ ตอนที่ 1 เรื่องเสียงพยัญชนะและเสียงสระในคำ ตอนที่ 2 เรื่องเสียงเน้นหนักในคำและระดับเสียงสูงต่ำในประโยค ตอนที่ 3 เรื่อง ความเข้าใจในข้อความและบทสนทนาโดยใช้วิธีการบันทึกเสียงทั้ง 3 ตอน นำผลที่ได้มาหาค่าเฉลี่ย และหาอัตราส่วนร้อยละ แล้วเปรียบเทียบ กับเกณฑ์ 60 % ที่ตั้งไว้ โดยถือว่าคะแนนไม่ถึงเกณฑ์แสดงว่ามีปัญหาในการฟัง ผลการวิจัยปรากฏว่า กลุ่มตัวอย่างมีปัญหาในการฟังใน 2 เรื่องคือ เรื่องเสียงพยัญชนะและเสียงสระในคำ และเรื่องความเข้าใจในข้อความและบทสนทนา โดยการเปรียบเทียบผลของคะแนนทั้ง 3 ตอน โดยรวมคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดพบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 เมื่อทดสอบค่าเอฟ (F -test)

¹ระพีพรรณ โกวีทวานิชย์, "การศึกษาความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ตั้งอยู่ในท้องที่การศึกษา 3 ของกรุงเทพมหานครฯ" (วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต(การศึกษา)บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2523).

นันทิยา ไกรพัฒน์พงศ์¹ และเฉลิมชัย มิตินัท² ได้ศึกษาความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนในทำนองเดียวกันกับงานวิจัยของระพีพรรณ โกวิทวานิชย์ โดยใช้เครื่องมือที่เป็นแบบสอบถามความสามารถในการฟังแบบปรนัยจำนวน 80 ข้อ แบ่งเป็น 3 ตอนเหมือนกัน แต่ใช้กับกลุ่มประชากรต่างกันออกไป ซึ่งผลการวิจัยของทั้ง 2 ท่านปรากฏผลดังนี้ จากการวิจัยของนันทิยา ไกรพัฒน์พงศ์ พบว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โปรแกรมภาษาในเขตจังหวัดเชียงใหม่มีปัญหาในการฟังภาษาอังกฤษทั้งเมื่อพิจารณาแต่ละทักษะ และเมื่อพิจารณารวม โดยเปรียบเทียบกับเกณฑ์ 70 % ที่ตั้งไว้ และคะแนนเฉลี่ยของแต่ละระดับของทักษะการฟังแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 เมื่อทดสอบค่าที (t - test) และจากการวิจัยของเฉลิมชัย มิตินัท พบว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ทั้งที่อยู่ในโรงเรียนในเขตอำเภอเมือง และนอกเขตอำเภอเมือง ในจังหวัดนครราชสีมา มีปัญหาในการฟังภาษาอังกฤษโดยเฉพาะทักษะที่ 3 คือความเข้าใจในข้อความและบทสนทนามากที่สุด และคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนในเขตอำเภอเมือง และนอกเขตอำเภอเมืองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 คือนักเรียนในเขตอำเภอเมืองได้คะแนนเฉลี่ยสูงกว่านักเรียนที่อยู่นอกเขตอำเภอเมืองทั้งในแต่ละทักษะและรวมทุกทักษะ

¹นันทิยา ไกรพัฒน์พงศ์, "การศึกษาความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โปรแกรมภาษาของโรงเรียนรัฐบาลในเขตจังหวัดเชียงใหม่" (วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต(การศึกษา) บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2523).

²เฉลิมชัย มิตินัท, "การศึกษาความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนมัธยมที่ตั้งในเขตและนอกเขตอำเภอเมืองนครราชสีมา" (วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต(การศึกษา) บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2522).

การวิจัยเกี่ยวกับการสร้างแบบสอบทักษะการฟังในต่างประเทศ

ส่วนใหญ่เป็นการสร้างแบบสอบวัดรวมทุกทักษะรวมกันในแบบสอบฉบับเดียว โดยแยกออกเป็นตอน ๆ แต่ละตอนทดสอบแต่ละทักษะ เช่น แบบสอบ TOEFL¹ (The Test of English as a Foreign Language) ที่หน่วยบริการการทดสอบทางการศึกษา นครรัฐนิวเจอร์ซีย์ สหรัฐอเมริกา สร้างขึ้นสำหรับทดสอบความสามารถทางภาษาอังกฤษของผู้เรียนต่างชาติที่ประสงค์จะเข้าศึกษาในวิทยาลัยและมหาวิทยาลัยในสหรัฐอเมริกา แบบสอบแบ่งเป็น 2 ชุด แต่ละชุดแบ่งเป็นแบบสอบย่อย 5 ฉบับ คือแบบสอบความเข้าใจในการฟัง โครงสร้าง คำศัพท์ ความเข้าใจในการอ่าน และความสามารถในการเขียน แต่ละชุดใช้เวลา 140-160 นาที สำหรับแบบสอบความเข้าใจในการฟังจัดการสอบโดยใช้เครื่องบันทึกเทปขอสอบเป็นแบบเลือกตอบ ชนิด 4 ตัวเลือก

ส่วนแบบสอบที่สร้างเพื่อทดสอบความสามารถในการฟังโดยเฉพาะ มีค่อนข้างน้อยดังนี้

ลาโด (Lado) 1946-57 ได้สร้างแบบสอบความเข้าใจในการฟัง สำหรับผู้เรียนต่างชาติซึ่งประสงค์จะศึกษาต่อในวิทยาลัยในสหรัฐอเมริกา แบบสอบแบ่งเป็น 3 ชุด แต่ละชุดใช้เวลา 30-45 นาที²

แฮร์ริส และพาล์มเมอร์ (Harris and Palmer) 1961-67 ได้สร้างแบบสอบการฟังสำหรับผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ 2 แบบสอบแบ่งเป็น 3 ชุด (forms)

¹ Oscar Krisen Buros, ed. Foreign Language Tests and Reviews. (New Jersey : The Gryphon Press, 1975) p. 208.

² Ibid. p.971

แต่ละชุดใช้เวลา 25 นาที จัดการสอบโดยการพูดปากเปล่า หรือใช้เครื่องบันทึกเทป¹

อีเมอรี² (Emery) ได้สร้างแบบสอบความเข้าใจในการฟังสำหรับทดสอบคนงานในประเทศคูเวตที่มีระดับความรู้ทางภาษาอังกฤษแตกต่างกันตั้งแต่ระดับมัธยมถึงปริญญาตรี โดยสร้างแบบสอบความเข้าใจในการฟังจากความเชื่อพื้นฐานที่ว่า เจ้าของภาษาจะสามารถบอกได้ทันทีที่ได้ฟังว่าประโยคใดผิดประโยคใดถูก โดยจัดการสอบโดยบันทึกเทปประโยคต่าง ๆ 4 ประเภท จำนวน 30 ประโยค ใหญ่กลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นคนงานที่พูดภาษาอาหรับเป็นภาษาที่ 1 และกำลังเรียนภาษาอังกฤษอยู่ในสถาบันฝึกภาษาของบริษัทในประเทศคูเวตจำนวน 168 คนฟัง แล้วระบุว่าแต่ละประโยคที่ฟังจัดเป็นประเภทใดใน 4 ประเภทคือ (1) ถูกต้อง(true) (2) ผิด(false) (3) ความคิดเห็นส่วนบุคคล (personal opinions) (4) ไม่มีความหมาย(nonsense) ผลการวิเคราะห์ปรากฏว่าคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 14.57 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 4.93 ค่าความเที่ยง(Spearman Brown แบบ Split - half reliability) เท่ากับ .70 ค่าความเที่ยง(Pearson Product - moment Correlation Coefficient) เท่ากับ .70 ข้อสรุปสำคัญเกี่ยวกับแบบสอบดังนี้ (1) ค่าความตรงที่คำนวณจากค่าสหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนที่ได้จากแบบสอบกับระดับชั้นเรียนโดยตรงน้อยกว่าค่าความตรงที่คำนวณจากค่าสหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนที่ได้จากแบบสอบกับระดับคะแนนความสามารถในการฟังของกลุ่มตัวอย่างที่ครูเป็นผู้ประเมิน (2) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของแบบสอบแสดงว่ามีกรกระจายของคะแนนน้อย จึงควรเพิ่มข้อสอบมากกว่า 30 ข้อ เพื่อการกระจายของคะแนนจะมากขึ้นตัดสินใจง่ายขึ้น (3) แบบสอบความเข้าใจในการฟังภาษาอังกฤษสำหรับผู้เรียนที่เป็นชาวต่างชาติที่ทดสอบได้ตรงตามสภาพ ไม่มีทักษะอื่นเข้ามาเกี่ยวข้องของ สะดวกและใช้เวลาน้อยในการจัดสอบ

¹Ibid. p. 207.

²Peter G. Emery, "Evaluating Spoken English : A New Approach to the Testing of Listening Comprehension", English Language Teaching Journal 34(January 1980) : 96-97.

และตรวจให้คะแนน

ริชาร์ดส์¹ (Richards) ได้สร้างแบบสอบวัดความสามารถในการฟังแบบ
วิพากษ์วิจารณ์ และศึกษาความสามารถในการฟังแบบวิพากษ์วิจารณ์ของนักศึกษาระดับ
วิทยาลัยปีที่ 1 และ 2 แบบสอบเป็นข้อความ (passage) ที่บันทึกเทปไว้ 8 ข้อความ
แต่ละข้อความใช้คนพูดบันทึกเทปแตกต่างกันออกไป แบบสอบชุดนี้ตั้งอยู่บนความเชื่อที่ว่า
ความสามารถในการฟังแบบวิพากษ์วิจารณ์เป็นทักษะรวมอันประกอบด้วยทักษะย่อย 7
คานดังนี้

1. มีความสามารถในการสันนิษฐานหรือตีความ
2. รู้อะไรและระบุใจความสำคัญ ขอบแย้งหรือข้อสนับสนุนใด
3. รู้อะไรและระบุการใช้ข้อมูลที่ไม่เป็นไปตามหลักความจริงใด
4. บอกได้ว่าข้อความหรือประโยคใดมีความสัมพันธ์กับเนื้อหาโดยรวมหรือไม่
5. บอกได้ว่ามีความลำเอียงในการพูดแบบชักจูงใจใดคล้อยตามหรือไม่
6. บอกได้ว่าข้อความหรือประโยคใดเป็นความจริงหรือเป็นความคิดเห็น
7. บอกข้อผิดพลาดในการให้เหตุผลจากหลักการโดยทั่วไปได้

ผลการวิจัยปรากฏว่าไคแบบสอบความสามารถในการฟังแบบวิพากษ์วิจารณ์
ที่มีความตรงโดยการหาค่าสหสัมพันธ์กับแบบสอบมาตรฐานอื่น ๆ เช่น มีความสัมพันธ์

.47 กับแบบสอบ Watson - Glaser Critical Thinking Appraisal (n=40)

.64 กับ แบบสอบ Scholastic Aptitude Test (n = 57) .41 กับ แบบสอบ

---

¹ Roger Allan Richards, "The Development and Evaluation of
A Test of Critical Listening For Use with College Freshmen and
Sophomores," Dissertation Abstracts International 38(August, 1977):
677 A.

McGraw-Hill Reading Test ($n = 90$, $n = 57$) และ .49 กับแบบสอบ Carlsen Test of Listening Comprehension ($n = 17$) ค่าความเที่ยงของแบบสอบ เท่ากับ .58 คาสหสัมพันธ์ระหว่างทักษะย่อยเท่ากับ .35 และทักษะรวมเท่ากับ .63 คาสหสัมพันธ์ระหว่างทักษะย่อยย่อยระหว่าง .20-.23 แสดงให้เห็นว่า การฟังแบบ วิพากษ์วิจารณ์ประกอบด้วยอย่างน้อย 7 ทักษะย่อยดังกล่าวมาแล้ว และผลจากการ ทดสอบพบว่านักศึกษายังมีความสามารถในการฟังแบบวิพากษ์วิจารณ์ต่ำ ควรมีการสอน และฝึกการฟังแบบวิพากษ์วิจารณ์มากขึ้น

ไซมอน¹ (Simon) ได้สร้างและหาความตรงของแบบสอบความเข้าใจใน การฟังสำหรับนักเรียนในวัยก่อนเขาเรียน โดยนำแบบสอบที่สร้างขึ้นไปทดลองใช้กับ กลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นเด็กวัย 4 ขวบ จำนวน 102 คน สุ่มจากครอบครัวที่มีสถานภาพ ทางสังคมในระดับกลางและระดับต่ำ ทดสอบความตรงตามเนื้อหาของแบบสอบโดย ใ้ได้รับคำรับรองจากผู้ทรงคุณวุฒิ ทดสอบความตรงตามสภาพโดยหาคาสหสัมพันธ์ระหว่าง คะแนนที่ครูประเมินความสามารถในการฟังของกลุ่มตัวอย่างกับคะแนนที่ได้รับจากการ ทำแบบสอบ ผลการวิจัยปรากฏว่าไ้แบบสอบความเข้าใจในการฟังที่มีค่าความยากง่าย และคำอ่านจําแนกอยู่ในเกณฑ์ที่เป็นที่ยอมรับ มีค่าความเที่ยงสูงถึง .82 และจาก การศึกษาโดยการทดสอบค่าเอฟ (F - test) พบว่าไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ ระหว่างค่าเฉลี่ยของคะแนนของกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ เพศ และเชื้อชาติที่ต่างกัน แต่มี ความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญระหว่างคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างที่มาจากครอบครัว

¹ Virginia Elisa Simon, "The Development and Validation of a Test of Listening Comprehension for Preschool Children" Dissertation Abstracts International 41 (February, 1981): 2543.A.

ที่สถานภาพทางสังคมระดับกลาง และระดับต่ำ และจากการทดสอบค่าที (t-test) พบว่ามีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญระหว่างคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างที่ไคคะแนน ในแบบสอบย่อยส่วนที่เป็นการศึกษาความสูงกวาแบบสอบย่อยส่วนที่เป็นความรูความจำกับ กลุ่มตัวอย่างที่ไคคะแนนในแบบสอบย่อยในส่วนที่เป็นความรูความจำสูงกวาแบบสอบย่อย ส่วนที่เป็นการศึกษา ซึ่งได้ข้อสรุปที่สำคัญเกี่ยวกับแบบสอบที่สร้างขึ้น 2 ประการ คือ

- (1) แบบสอบฉบับนี้มีความลำเอียงทางวัฒนธรรม (Cultural Bias)
- (2) แบบสอบฉบับนี้มีความตรงทางดานการทำนาย และมีความตรงตามสภาพ จึงสามารถนำแบบสอบฉบับนี้ไปใช้กับเด็กวัยก่อนเขาเรียนไคอย่างเหมาะสม

การวิจัยเกี่ยวกับการสร้างแบบสอบทักษะการฟังในประเทศ

ศิลป์ ภาคสุวรรณ¹ ไคสร้างแบบสอบความเข้าใจในการฟังภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนเริ่มเรียน เป็นแบบสอบ 3 ชุด ชุดละ 15 ข้อ ชุดแรกสร้างจากเนื้อหา แบบเรียน JILAP Stage One ชุดที่ 2 จากเนื้อหาในแบบเรียน The Oxford English Course for Thailand Book Two และชุดที่ 3 สร้างจากเนื้อหา รวมจากแบบเรียน JILAP Stage One, Two และแบบเรียน Oxford English Course for Thailand Book Three. กลุ่มตัวอย่างสำหรับแบบสอบชุดแรก 600 คน ชุดที่ 2 จำนวน 295 คน และชุดที่ 3 จำนวน 291 คน ผลการวิจัยปรากฏว่าแบบสอบ ทั้ง 3 ชุด มีความยากง่ายปานกลางเฉลี่ยเท่ากับ .463 ค่าอำนาจจำแนก .410 ค่าความเที่ยงของแบบสอบอยู่ในระดับสูง ระหว่าง .55-.58 และมีความตรงตามเนื้อหา

¹ศิลป์ ภาคสุวรรณ, "การสร้างแบบสอบความเข้าใจในการฟังภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนเริ่มเรียน" (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต แผนกมัธยมศึกษา บัณฑิต วิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2519).

พิมพ์ กัณฑ์จิตร¹ ใ้โครงสร้างแบบสอบความสามารถในการจำแนกเสียง
ภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนเริ่มเรียน เป็นแบบสอบ 3 ชุด ชุดละ 12 ข้อ จาก
เนื้อหาในแบบเรียน JILAP, Stage One, Two และ The Oxford English
Course for Thailand, Book One, Two นำไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่าง
เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และ 5 จำนวน 1081 คน ผลการวิจัยปรากฏว่า
แบบสอบทั้ง 3 ชุดมีค่าความยากกระจายอยู่ระหว่าง .24-.80 ค่าอำนาจ
จำแนกอยู่ระหว่าง .30-.61 ค่าความเที่ยงของแบบสอบอยู่ในระดับดีระหว่าง .54-
.75 และมีความตรงตามเนื้อหา และโครงสร้าง

จรัสพัทธ์ บุญโยคม² ใ้โครงสร้างแบบสอบสมรรถนะทางการฟังชั้น 3 ชุด
เป็นแบบสอบคุณาน ชนิดเลือกตอบมี 5 ตัวเลือก แบบสอบแต่ละชุดมี 2 ตอน จำนวน
ข้อสอบชุดละ 137-144 ข้อ นำแบบสอบไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักเรียนชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ 4 และ 5 ของโรงเรียนรัฐบาลในกรุงเทพมหานคร จำนวน 1045 คน
คัดเลือกข้อสอบที่มีคุณภาพดีจำนวน 70 ข้อ ไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3, 4 และ 5 จากโรงเรียนรัฐบาล 5 แห่งในกรุงเทพมหานคร ผล
การวิจัยปรากฏว่าใ้แบบสอบคุณภาพดีจำนวน 57 ข้อ มีค่าความยากกระจายค่อนข้าง

¹พิมพ์ กัณฑ์จิตร, "การสร้างแบบสอบความสามารถในการจำแนกเสียง
ภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนเริ่มเรียน" (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต แผนกวิชา
มัธยมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2518).

²จรัสพัทธ์ บุญโยคม, "การสร้างแบบสอบสมรรถนะทางการฟังสำหรับ
ผู้เรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่สาม ดี และ หา," (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต แผนกวิชา
มัธยมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2520).

คะแนนเฉลี่ยค่า ($\bar{X} = 28.455-30.626$) ค่าอำนาจจำแนกก็ มีการกระจายของ
คะแนนดี (S.D. = 8.66-10.755) ค่าความเที่ยง .782-.866 ค่าความคลาดเคลื่อน
มาตรฐานของคะแนนเฉลี่ย .610-.759 และค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานในการวัด
3.936-4.047 และจากการตรวจสอบความมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 พบว่า คะแนนเฉลี่ย
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3, 4 และ 5 แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ โดยนักเรียนที่
อยู่ในชั้นสูงกว่ามีสมรรถนะในการฟังสูงกว่านักเรียนที่อยู่ในชั้นต่ำกว่า

นางนุช ศรีอัญญาพร¹ ได้สร้างแบบสอบวัดความเข้าใจชำนาญทางการฟังภาษาอังกฤษ
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ในโรงเรียนสาธิตในกรุงเทพมหานครเป็น
แบบสอบ 2 ชุด คือ ชุดเอ และชุดบี แต่ละชุดแบ่งเป็น 4 ตอนคือ (1) คำถาม 20 ข้อ
(2) ประโยคและคำถาม 20 ข้อ (3) บทสนทนาและคำถาม 30 ข้อ และ (4) บรรยาย
และคำถาม 10 ข้อ ทั้ง 4 ตอนเป็นแบบสอบเลือกตอบชนิด 4 ตัวเลือก นำแบบสอบไป
ทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ในโรงเรียนสาธิตใน
กรุงเทพมหานครจำนวน 305 คน ผลการวิจัยปรากฏว่าไคแบบสอบ 2 ชุด จำนวน
74 และ 73 ข้อตามลำดับ มีความเที่ยง .83 และ .90 ตามลำดับ ค่าความ
คลาดเคลื่อนมาตรฐานในการวัด 4.045 และ 4.102 ตามลำดับ ค่าความคลาดเคลื่อน
มาตรฐานของคะแนนเฉลี่ย .566 และ .767 ตามลำดับ และแบบสอบทั้ง 2 ชุด มีค่า
สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์กัน .89 และมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

¹นางนุช ศรีอัญญาพร, "การสร้างแบบสอบวัดความเข้าใจชำนาญทางการฟัง
ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ในโรงเรียนสาธิตในกรุงเทพมหานคร"
(วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต(การศึกษา)บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์,
2523).

การสร้างแบบสอบการพูด

ลาโด (Lado) กล่าวว่

ความสามารถในการพูดภาษาต่างประเทศเป็นทักษะที่สำคัญและจำเป็นมาก เพราะผู้ที่สามารถพูดภาษาใด ย่อมต้องสามารถฟังสิ่งที่ผู้อื่นพูดได้ เขาใจ และช่วยให้ง่ายขึ้นต่อการอ่านและการเขียน แต่ในด้านการทดสอบและการวัดผลแล้วทักษะการพูดกลับถูกลดความสำคัญลง เรียกได้ว่า เป็นทักษะที่สำคัญที่สุดแต่ถูกนำมาใช้ในการปฏิบัติจริงในสภาพการเรียนการสอนน้อยที่สุด¹

การพูดเป็นทักษะพื้นฐานที่สำคัญ และถูกใช้มากที่สุดในชีวิตประจำวัน การเรียนการสอนภาษาต่างประเทศในปัจจุบันให้ความสำคัญต่อทักษะการพูดเป็นอย่างมาก มีการพัฒนาแนวคิด วิธีการสอนใหม่ ๆ ตลอดจนความแพร่หลายทางด้านโสตทัศนอุปกรณ์ประกอบการเรียนต่าง ๆ เพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพูดภาษาที่เรียนได้ แต่ในทางปฏิบัติโดยทั่วไปแล้ว ทักษะการพูดกลับถูกลดความสำคัญลงหรือถูกลืมไปทีเดียวเมื่อถึงขั้นตอนการวัดผล ซึ่งทั้งนี้อาจเป็นเพราะมีปัญหาและความยุ่งยากมากมายในการจัดการทดสอบทักษะการพูด เช่นในการสร้างแบบสอบและการจัดการสอบต้องสิ้นเปลืองทั้งเงินและเวลายาวกว่าการทดสอบทักษะอื่น ๆ นอกจากนี้ยังมีปัญหาทางความไม่พร้อมทางด้านโสตทัศนอุปกรณ์ โดยเฉพาะโรงเรียนระดับมัธยมศึกษาส่วนใหญ่ไม่มีห้องปฏิบัติการทางภาษา จะมีก็เพียงเครื่องเล่นเทปหรือแผ่นเสียงที่พออนุโลมใช้ได้ แต่ถ้าวัดผลเหล่านี้ไม่มีคุณภาพก็พอจะเกิดปัญหาในด้านความเที่ยงของแบบสอบ ความไม่เป็ปรนัยของระบบการตรวจให้คะแนน และตัวผู้ตรวจให้คะแนนก็เป็นปัญหาที่สำคัญ ปัญหาและความยุ่งยากเหล่านี้เองทำให้ทักษะการพูดถูกละเลยในขั้นตอนการวัดผล

¹ Robert Lado, Language Testing., p.239.

ครูหลายคนก็อ้างว่าสามารถประเมินผลความสามารถในการพูดของผู้เรียนได้โดยการพูดของผู้เรียนในชั้นเรียนซึ่งแน่นอนว่าการวัดและประเมินผลแบบนี้เป็นลักษณะยากหรือครูบางคนจัดการทดสอบทักษะการพูดแบบจำลองโดยใช้แบบสอบที่เป็นข้อเขียน ซึ่งเป็นการวัดความสามารถในการพูดใดโดยตรง ทั้งยังทำให้ผู้เรียนเข้าใจผิดได้ว่าการเรียนภาษาต่างประเทศนั้นเป็นไปเพื่อให้ผู้เรียนมีความสามารถในการอ่านและเขียนเท่านั้น สภาพการณ์เหล่านี้เองทำให้ทักษะการพูดถูกลดความสำคัญลงจนกระทั่งครูและผู้เรียนลืมไปว่า การพูดเป็นจุดมุ่งหมายหลักที่สำคัญที่สุดจุดมุ่งหมายหนึ่งในการเรียนภาษา ดังนั้น การจัดการทดสอบทักษะการพูดอย่างเป็นทางการให้ตรงกับจุดมุ่งหมายของการเรียนการสอน กล่าวคือให้ผู้เรียนได้พูดจริง อย่างน้อยแม่เพียง 1 ครั้งตอนปลายภาคการศึกษาจะเป็นการส่งเสริมสภาพภาพของทักษะการพูดให้มั่นคงและสำคัญยิ่งขึ้น

ความสามารถในการพูด

ลาโด¹ (Lado) กล่าวว่า ความสามารถในการพูดภาษาต่างประเทศ คือ ความสามารถที่จะแสดงออกถึง ความรู้สึก ความคิด ความต้องการ ของตนเองในสถานการณ์ในชีวิตประจำวัน รายงานเหตุการณ์ต่าง ๆ ควบคุมยคำที่กระตือรือร้น ไม่เยิ่นเย้อ และสามารถเรียบเรียงคำพูดที่ใดหนึ่งหรืออ่านมาให้เป็นคำพูดของตนเอง รวมทั้งสามารถแสดงความคิดเห็นได้อย่างรวดเร็วคล่อง

วาแลตต์² (Valette) กล่าวว่า การพูดมีได้เป็นเพียงการออกเสียงคำ และการออกเสียงสูงต่ำในประโยคเท่านั้น ในระดับหน้าที่ (Functional Level)

¹ Ibid., p. 240.

² Valette, Modern Language Testing, p. 120.

การพูดเป็นการทำให้ผู้อื่นเข้าใจสิ่งที่ตนพูดออกไป และในระดับขั้นกรอง (Refine Level) สูงขึ้นไป การพูดยังต้องมีการเลือกใช้สำนวนภาษาที่ถูกต้องเหมาะสมตามความนิยมและเป็นที่ยอมรับของเจ้าของภาษาควย

แฮร์ริส¹ (Harris) กล่าวว่าจุดมุ่งหมายหลักในการเรียน หรือฝึกทักษะการพูดภาษาที่ 2 โดยทั่วไปเรามองเพียงใหม่เรียนมีความสามารถในการสื่อสารทางภาษาอย่างไม่เป็นทางการ ให้สามารถพูดเกี่ยวกับชีวิตประจำวันควยอัตราความเร็ว ความถูกต้อง และความแคลวคล่องพอที่จะไม่ทำให้ผู้อื่นรู้สึกอึดอัดหรือเบื่อหน่าย

สรุปความสามารถในการพูดคือ สามารถพูดให้ผู้อื่นเข้าใจโดยกระทัดรัด ไม่เป็นเยอควยความแคลวคล่อง และพูดโดยถูกกาลละเทศะนั่นเอง

องค์ประกอบของทักษะการพูด

ในการวิเคราะห์ทักษะการพูดเราต้องพิจารณาองค์ประกอบที่สำคัญ ๆ ของกระบวนการพูดอันได้แก่

1. เสียง (Pronunciation) ซึ่งหมายรวมถึงแต่ เสียงสระ พยัญชนะ การเน้นเสียง: ระดับเสียงสูงต่ำในวลีและประโยค จนถึงระยะและจังหวะในการพูด

2. ไวยากรณ์ (Grammar)

3. คำศัพท์ (Vocabulary)

4. ความแคลวคล่อง (Fluency)

5. ความเข้าใจ (Comprehension) ซึ่งหมายถึงปริมาณและคุณภาพของความเข้าใจของผูฟังต่อคำพูดที่พูดออกไป

ซึ่งองค์ประกอบเหล่านี้มีความสำคัญ และใช้เป็นหลักเกณฑ์ในการตัดสินให้คะแนนความสามารถในการพูด

1

Harris, Testing English as a Second Language, pp. 81-82.

ประเภทของแบบสอบทักษะการพูด

แบบสอบการพูดแบ่งออกเป็น 3 ประเภทกว้าง ๆ ดังนี้

1. แบบสอบพูดที่เป็นปรนัย
2. แบบสอบพูดเพื่อการสื่อสาร : อย่างเป็นแบบแผน
3. แบบสอบพูดเพื่อการสื่อสาร : เปิดโอกาสให้พูดอย่างเสรี

1. แบบสอบพูดที่เป็นปรนัย เป็นแบบสอบที่พยายามสนองความมุ่งหมายทางด้านความเป็นปรนัย และความเที่ยงของแบบสอบ เป็นการทดสอบแยกเฉพาะองค์ประกอบของทักษะการพูดดังนี้

1.1 การทดสอบการออกเสียง (Pronunciation) แบ่งเป็น 3 ประเภทดังนี้

- 1.1.1 การออกเสียงในคำวลีหรือประโยค ซึ่งมีวิธีการทดสอบดังนี้
  - 1.1.1.1 พูดตามคำ วลี หรือประโยค ที่ครูวางแผนล่วงหน้าว่าจะทดสอบเสียงใด การให้คะแนนพิจารณาตามจำนวนเสียงที่ออกผิด
  - 1.1.1.2 พูดประโยคหรือข้อความที่ท่องจำมา โดยครูวางแผนล่วงหน้าว่าจะทดสอบเสียงใด
  - 1.1.1.3 พูดโดยมีภาษาพูดเป็นสิ่งเร้า โดยครูพูดประโยคคำถามหรือประโยคที่ไม่สมบูรณ์ ให้ผู้สอบตอบหรือพูดเติมให้สมบูรณ์
  - 1.1.1.4 พูดโดยมีรูปภาพเป็นสิ่งเร้า ในกรณีนี้ควรใช้รูปภาพง่าย ๆ ไม่กำกวมและต้องระวังไม่ให้เกิดเป็นการทดสอบคำศัพท์
  - 1.1.1.5 อ่านออกเสียง ข้อความที่คุ้นเคย โดยครูเลือกข้อความที่อ่านตรงตามจุดมุ่งหมายว่าจะทดสอบเสียงใด แล้วให้คะแนนตามจำนวนคำที่ออกเสียงผิดหรือให้อ่านข้อความโดยทั่วไปแล้วนับจำนวนคำที่ออกเสียงผิด แล้วให้คะแนนตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้
  - 1.1.1.6 อ่านออกเสียง ข้อความที่ไม่คุ้นเคย นอกจากตรวจให้คะแนนทางด้านกรออกเสียงแล้ว อาจวัดความถูกต้อง ความเร็ว การเชื่อมเสียง และความแคล่วคล่องด้วย

การทดสอบทักษะการพูดโดยวิธีการอ่านออกเสียงนี้ ฮีตัน¹ (Heaton) แยงว่าในการอ่านออกเสียง ขอความที่อ่านเป็นภาษาและสถานการณ์ที่เป็นทางการ (ภาษาเขียน) ซึ่งแตกต่างไปจากภาษาพูด ทั้งการอ่านและการพูดในระดับเสียงสูงต่ำและจังหวะในการพูดต่างกัน การพูดเป็นสถานการณ์เฉพาะหน้า อาจมีการหยุดคิด พูดซ้ำ อธิบายซ้ำ เพื่อความชัดเจน ดังนั้นการวัดความสามารถในการพูดโดยการอ่านออกเสียงจึงเป็นการวัดได้ไม่ตรงตามจุดมุ่งหมาย นอกจากนี้ วาเลตต์² (Valette) ยังได้นำวิธีการทดสอบการออกเสียงที่เป็นปรนัยไว้ว่า การทดสอบความสามารถในการออกเสียงนี้ไม่ควรทดสอบเสียงนั้นเดี่ยวๆ แต่ควรเป็นเสียงที่ปรากฏในรูปประโยค และเพื่อความเป็นปรนัยในการให้คะแนน ควรควรทดสอบเพียงเสียงเดี่ยวในแต่ละประโยค และเพื่อแก้ปัญหาของการบังเอิญที่ทดสอบอาจออกเสียงถูก หรือผิดโดยบังเอิญ จึงควรให้เสียงที่ต้องการทดสอบปรากฏอย่างน้อย 2 ครั้งในประโยค หรือวลีที่เป็นข้อสอบ

1.1.2 การทดสอบการเน้นเสียง (Stress) การเน้นเสียงมีความสำคัญต่อความหมายของคำและประโยคในภาษาอังกฤษมาก ซึ่งมีวิธีการทดสอบดังนี้

1.1.2.1 พูดโดยมีภาษาพูดเป็นสิ่งเร้า โดยครูตั้งคำถามหรือพูดประโยคที่ไม่สมบูรณ์ใหม่ เรียนตอบหรือพูดเติมให้สมบูรณ์ ซึ่งครูต้องวางแผนล่วงหน้าว่าการทดสอบการเน้นเสียงในคำใด

1.1.2.2 อ่านออกเสียงรายการคำต่าง โดยให้เน้นเสียงหนักในลูกตอง หรือให้เลือกพยางค์ที่ไ้รับการเน้นเสียงหนักที่สุดในแต่ละคำ

1.1.3 การทดสอบเสียงสูงต่ำในวลีหรือประโยค (Intonation) ภาระสวนเสียงสูงต่ำในวลีและประโยคที่มักเป็นปัญหาสำหรับนักเรียนต่างชาติมี 2 ลักษณะ คือ ภาระสวนเสียงสูงต่ำที่แตกต่างกันระหว่างภาษาแม่ของผู้เรียนกับภาษาอังกฤษ และ

¹ Heaton, Writing English Language Tests, p. 84.

² Valette, Modern Language Testing, p. 124.

กระสวนเสียงสูงต่ำในภาษาอังกฤษที่มีความหมายพิเศษเฉพาะตัว ซึ่งผู้ออกข้อสอบ
จะทองวางแผนล่วงหน้าว่าจะทดสอบอย่างไร ซึ่งมีวิธีการทดสอบดังนี้

1.1.3.1 พุคโดยมีภาษาพูดเป็นสิ่งเร้า โดยครตั้งคำถาม หรือพูด
ประโยคบอกเล่าที่เป็นประโยคนำ โห้เรียนตอบโดยครวางแผนล่วงหน้าว่าต้องการ
โห้สอบพูดควยกระสวนเสียงสูงต่ำแบบใด แลวตรวจโห้คะแนนตามจุดมุ่งหมายนั้น ๆ

1.1.3.2 พุคโดยมีรูปภาพเป็นสิ่งเร้า โดยโห้สอบเลาเรื่องหรือ
บรรยายเกี่ยวกับรูปภาพที่เห็น ครตรวจโห้คะแนนการออกเสียงสูงต่ำในประโยคที่
สอบโห้อย่างกว้าง ๆ เช่น กระสวนเสียงสูงต่ำในกลมคำ ทายกลมคำ ประโยค
บอกเลา ประโยคคำถาม เป็นต้น แต่โห้มีความเป็นปรนัยน้อยกว่าวิธีแรก เพราะ
โห้ไม่สามารถควบคุมหรือบังคับโห้สอบโห้กระสวนเสียงสูงต่ำในประโยคหลาย ๆ แบบ
หรือทุกแบบได้

1.1.3.3 อ่านออกเสียง โห้สอบอ่านออกเสียงข้อความแลว
ตรวจโห้คะแนนการออกเสียงสูงต่ำ แต่มีขอแย้งว่า กระสวนเสียงสูงต่ำในการอ่าน
แตกต่างไปจากการพูด

การทดสอบทักษะการพูดที่เป็นปรนัย โดยแยกทดสอบเฉพาะองค์ประกอบทาง
ความเสียงนี้ นอกจากโห้ทดสอบโดยโห้สอบพูดแลว ยังสามารถโห้แบบสอบที่เป็นขอเขียน
โห้สะดวก และโห้ถือโห้โห้มีความตรงพอสมควร โห้ตั้งอยบนความเชื่อของขอทดลอง
ที่ว่า เสียงที่โห้เรียนออกเสียงเบา ๆ กับตนเองเป็นเสียงเดียวกับเสียงที่ เขาจะเปล่ง
ออกมาในการพูดจริง ๆ ซึ่งมีวิธีการทดสอบโห้ดังนี้

- เลือกคำที่มีเสียงสัมผัสกัน
- บอกว่าคำที่โห้เรียนออกเสียงเหมือนกัน หรือแตกต่างกัน
- เลือกว่าพยางค์ใดในคำใดรับเสียงเน้นหนักที่สุด
- เลือกคำ 2 คำที่มีแบบการ เน้นเสียงแบบเดียวกัน (เน้นเสียงในพยางค์

เดียวกัน)

- บอกวาวลีหรือประโยคที่เห็นมีกระส่วนเสียงสูงต่ำอย่างไร
  - เลือกรูปแบบกระส่วนเสียงสูงต่ำของวลีหรือประโยคที่เห็น
  - บอกวาวลีหรือประโยคที่เห็นมีกระส่วนเสียงสูงต่ำเหมือนกันหรือต่างกัน
- หรือเลือกวลีหรือประโยคที่มีกระส่วนเสียงสูงต่ำเหมือนกัน

1.2 การทดสอบคำศัพท์ เป็นการทดสอบทักษะการพูดเฉพาะองค์ประกอบทางด้านคำศัพท์ ซึ่งมีวิธีการทดสอบดังนี้

1.2.1 พูดยคำศัพท์ โดยมีรูปภาพเป็นสิ่งเร้า หรือตัวนะ เช่น ภาพสิ่งของต่าง ๆ นาฬิกาบอกเวลา ตารางบอกจำนวนและหน่วยตามมาตราวัดต่าง ๆ เป็นต้น

1.2.2 พูดยคำศัพท์ โดยมีภาษาพูดเป็นสิ่งเร้า โดยครูตั้งคำถามให้ผู้เรียนตอบ เช่น ครูพูดคำศัพท์ให้ผู้เรียนบอกคำที่มีความหมายเหมือนกัน (Synonym) หรือคำที่มีความหมายต่างกัน (Antonym) ให้ผู้เรียนชื่อของสิ่งของ สถานที่ วัน เดือน ปี เป็นต้น

1.2.3 พูดยคำศัพท์โดยการแปล โดยครูพูดสิ่งเร้าเป็นภาษาแม่ของผู้เรียนให้นักเรียนพูดเป็นภาษาที่เรียน

ในการทดสอบทักษะการพูดเฉพาะองค์ประกอบทางด้านคำศัพท์นี้ ครูขอออกข้อสอบต้องระลึกเสมอว่าคำศัพท์ที่จะนำมาทดสอบนั้นจะต้องเป็นคำศัพท์ที่ลูกศิษย์ในสถานการณ์การพูดในชีวิตประจำวันตามระดับของผู้เรียน

1.3 การทดสอบไวยากรณ์ เป็นการทดสอบทักษะการพูดเฉพาะองค์ประกอบทางด้านไวยากรณ์ ซึ่งปกติทดสอบได้ง่าย ตรวจสอบได้ตรงและเป็นปรนัยกว่าการทดสอบทักษะพูดในทางานองค์ประกอบอื่น ๆ เพราะไวยากรณ์เป็นกฎเกณฑ์ที่ตายตัว แต่บางกรณีต้องพิจารณาการออกเสียงควบคู่กันไปด้วย เพราะการออกเสียงต่างกันทำให้ความหมายต่างกันไปด้วยในบางประโยค ซึ่งมีวิธีการทดสอบดังนี้

1.3.1 ผู้ใดที่มีรูปภาพเป็นสิ่งเร้า โดยครุต้องระวังไม่ใหรูปภาพมีความกำกวม วิธีที่ดีที่สุดคือพยายามเลือกใช้รูปภาพที่ผู้เรียนคุ้นเคย

1.3.2 ผู้ใดที่มีภาษาพูดหรือภาษาเขียนเป็นสิ่งเร้า หรือใช้แบบฝึกแบบทดแทน (Substitution Drill) ซึ่ง วาเลตต์¹ (Valette) แนะนำว่า อาจใช้แบบฝึกทางไวยากรณ์ในชั้นเรียนปกติเป็นการทดสอบทักษะการพูดทางองค์ประกอบทางคานไวยากรณ์อย่างไม่เป็นทางการใด ซึ่งการตรวจให้คะแนนควรเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ดังนี้

- 4 คะแนน เมื่อผู้เรียนพูดถูกต้องโดยทันที
- 3 คะแนน เมื่อผู้เรียนพูดถูกต้องหลังจากมีการลั้งเล หรือต้องบอกตัว
และซ้ำ
- 2 คะแนน เมื่อผู้เรียนพูดผิดในครั้งแรก แต่สามารถแก้ไขได้ถูกต้องภายหลัง
- 1 คะแนน เมื่อผู้เรียนพูดผิดในครั้งแรก แต่สามารถแก้ไขได้ถูกต้องภายหลัง
หลังจากมีการลั้งเลอยู่นาน หรือต้องบอกตัวและซ้ำ
- 0 คะแนน เมื่อผู้เรียนไม่พูด หรือแม้จะพูดซ้ำครั้งที่ 2 แล้วยังผิด

อย่างไรก็ตามการทดสอบทักษะพูดแบบปรนัย เป็นการทดสอบเฉพาะแต่ละองค์ประกอบทางภาษาแยกออกจากกัน (Discrete Point Speaking Test) จึงมีข้อคดอยทางคานความตรง (Validity) ของการทดสอบ เพราะเราไม่สามารถแน่ใจได้ว่า การที่ผู้เรียนสามารถออกเสียง ใช้คำศัพท์หรือไวยากรณ์ในแต่ละส่วนใดถูกต้อง แสดงว่าผู้เรียนจะสามารถพูดภาษานั้น ๆ ให้อื่นเข้าใจได้ในการสื่อสารในชีวิตจริง

1

Valette, Modern Language Testing, p. 139.

โดยเฉพาะแบบสอบทักษะการพูดที่เป็นขอเขียน แฮร์ริส¹ (Harris) แยงว่าเราจะแน่ใจได้อย่างไรว่าเสียงที่ผู้เรียนออกเสียงเบา ๆ กับตนเองจะเป็นเสียงที่เขาเปล่งออกมาในการพูดจริง ตัวอย่างที่เห็นได้ชัดคือ ในการทดสอบความสามารถในการออกเสียง โดยให้ผู้เรียนบอกวาเสียง 2 หรือ 3 เสียงนั้นเหมือนกัน ต่างกัน หรือเสียง 2 เสียงนั้นเป็นเสียงที่มีสัมผัสคล้องจองกันหรือไม่ เราจะไม่สามารถแน่ใจได้เลยว่า ผู้เรียนจะสามารถออกเสียงคำเหล่านั้นได้ถูกต้อง แม้เขาจะตอบได้ถูกว่าออกเสียงเหมือนกัน หรือต่างกัน แต่เขาอาจออกเสียงเป็นอย่างอื่นก็ได้ เพราะฉะนั้นการทดสอบทักษะการพูดแบบปรนัยนี้ยังได้ผลไม่สมบูรณ์ในตัวเอง เหมาะที่จะใช้กับเฉพาะจุดมุ่งหมาย หรือใช้กับผู้เรียนในระดับขั้นๆ หรือใช้เป็นการทดสอบย่อยระหว่างภาคเรียน แต่สำหรับการทดสอบวัดผลปลายภาคเรียนแล้วควรมีการทดสอบทักษะการพูดของผู้เรียนที่เป็นการทดสอบทักษะรวม (Global Speaking Test) ซึ่งสามารถทดสอบโดยรวมทั้ง 5 องค์ประกอบทางภาษาของทักษะการพูด คือ เสียง ศัพท์ โครงสร้าง ความแคล่วคล่อง และความเข้าใจ

2. แบบสอบการพูดเพื่อการสื่อสาร : อย่างเป็นแบบแผน เป็นการทดสอบทักษะการพูดเพื่อการสื่อสาร ของผู้เรียนโดยที่การแสดงผลออกทางการพูดของผู้เรียนถูกกำหนดแนวทางอย่างระมัดระวัง โดยคร่าววางแผนสร้างข้อสอบที่ให้โตมาซึ่ง คำตอบ หรือคำพูดที่ต้องการวัด วางแผนการตรวจให้คะแนนอย่างรัดกุม และเป็นแบบแผนเพื่อความเป็นปรนัยในการตรวจให้คะแนน การทดสอบแบบนี้ให้ความสำคัญในการใช้ภาษาเป็นส่วนรวม โดยมีวัดความสามารถในการสื่อสาร ความหมายของข่าวสารหรือข้อความที่ผู้พูดพูดออกมาให้ผู้ฟังเข้าใจได้ มากกว่าความถูกต้องในแต่ละองค์ประกอบแต่ละด้านของภาษา โดยทั่วไปแบบสอบประเภทนี้ ผู้เรียนจะถูกกำหนดว่าจะต้องพูดอะไร ส่วนการเลือกใช้คำหรือโครงสร้างของภาษามิได้ถูกกำหนด ผู้เรียนมีสิทธิ์จะเลือกใช้ได้โดยเสรี นอกจากนี้สำหรับแบบสอบประเภทนี้ บุคลิกภาพของผู้พูด ความแคล่วคล่อง ความเป็นธรรมชาติในการพูด ซึ่งเป็นองค์ประกอบที่สำคัญในการสื่อสารภาษาพูดจึงได้รับการพิจารณาในการตัดสินให้คะแนนด้วยซึ่งมีวิธีการทดสอบดังนี้

¹ Harris, Testing English as a Second Language, pp. 83-84.

2.1 ผู้ที่มีรูปภาพที่แสดงสถานการณ์เป็นสิ่งเร้า ภาพที่ไขควงเป็นภาพที่เข้าใจง่าย ไม่ซับซ้อน หรือตีความได้หลายแง่มุมหรือหลายความหมาย การตรวจให้คะแนนพิจารณาทางตามความเข้าใจ และความเคลือบแคลงในการพูด

2.2 ผู้บรรยายรูปภาพโดยให้รูปภาพเป็นชุด ๆ ละ 4 ภาพ แต่ละภาพมีลักษณะคล้ายกันมาก แตกต่างกันอยู่เฉพาะบางจุด ให้ผู้เรียนบรรยายภาพใหม่ซึ่งบอกได้ว่าหมายถึงภาพใด การตรวจให้คะแนนอาจทำได้ 2 วิธีคือ ถือเอาจำนวนภาพที่ผู้เรียนสามารถพูดให้รู้ทั้งเลือกใดถูกต้องเป็นเกณฑ์ในการให้คะแนนหรือถือเอาอัตราความเร็วในการสื่อสารโดยนับจำนวนภาพที่ผู้เรียนสามารถ พูดให้รู้ทั้งเลือกใดถูกต้องภายในระยะเวลาที่กำหนด เป็นเกณฑ์ในการให้คะแนนก็ได้

2.3 ผู้ที่มีภาษาพูด หรือภาษาเขียนที่แสดงสถานการณ์เป็นสิ่งเร้า โดยครูเป็นผู้บอกสถานการณ์หรือให้ผู้เรียนอ่านคำอธิบายสถานการณ์ที่ตนเองเขียนอยู่ในขณะที่จะสื่อสารภาษาแล้วผู้เรียนพูด

ตัวอย่าง

Mrs. Green lives in a flat. She doesn't like living in a flat and would like to live in a small house with a garden. ผู้เรียนท่องพูดว่า Mrs. Green wishes she lived in a small house with a garden.

หรือ A friend of yours has forgotten where he has put his glasses He can't see too well without them. What will you say to him? ผู้เรียนควรพูดว่า Let me help you to look for them.

2.4 ผู้ที่ประโยชน์ในการสนทนาต่อเนื่อง (Statement Rejoinder) โดยกรผู้ประโยชน์ที่เป็นสิ่งเร้าพร้อมแสดงท่าทางหรือสีหน้าประกอบ เพื่อเป็นแนวทางในการพูดต่อเนื่องของผู้เรียน คำพูดที่ผู้เรียนพูดโต้ตอบนอกจากพิจารณาถึงความถูกต้อง

ความเข้าใจในการตีความข้อความต่อเนื่องในการสนทนาแล้ว ยังต้องพิจารณาทางด้านความ
 แคล้วคล่อง ความถูกต้องทางคันการ เน้นเสียง และกระสวนเสียงสูงต่ำในประโยคควย
 เชน

ตัวอย่าง

ประโยคเรา : I can't come. (แสดงกริยาทำทางเสรีา เสียใจ)

ผู้เรียน : That's too bad.

2.5 พุดแปลงประโยคหรือคำพุดที่ได้ยินหรือเห็นความจุดมุ่งหมายที่กำหนด
 การตรวจให้คะแนนตามความสามารถในการแปลงประโยคใดถูกตอง

ตัวอย่าง

ประโยคเรา : She will be going to the lecture.

ตัวแนะ : Indicate obligation.

ผู้เรียน : She has to go to the lecture.

2.6 ผู้เรียนสวมบทบาทตามสถานการณ์ที่กำหนด โดยปกติสำหรับผู้เรียนใน
 ระดับต้น ควรกำหนดสถานการณ์เป็นภาษาอังกฤษ เพราะจะชวยในคานคำศัพท์ไคมาก
 สำหรับผู้เรียนในระดับสูง อาจใช้ภาษาไทยในการกำหนดสถานการณ์ แต่ต้องระวังมิให้เป็น
 การทดสอบการแปล โดยระวังให้มีคำศัพท์อยู่ในขอบเขตความสามารถของผู้เรียน

ตัวอย่าง

แจคเป็นชาวอเมริกันที่มาตองเที่ยวในประเทศไทย และบริการในรานอาหาร
 เป็นชาวไทย

สถานการณ์ แจคตองการรับประทานอาหาร เขาจึงเขาไปในรานอาหาร แจค
 และบริการดูวาทักทายกัน บริการถามวาแจคตองการอะไรบาง แจคบอกวาทองการ แดม ใจ
 และนม 1 แกว บริการบอกวามีไม่มีแอม และเสนอให้แจครับประทานเส็กก แทน ฯลฯ

การตรวจให้คะแนน พิจารณาตามจำนวนประโยค และข้อมูลที่ผู้เรียนสามารถพูดถึงความหมาย
ได้ถูกต้อง ครบถ้วนตามสถานการณ์ที่กำหนดควบคุมไปกับความเฉลียวฉลาดในการพูด

2.7 พูกรายงานเนื้อหาของบทสนทนาที่โต้แย้งหรือโต้แย้ง เป็นการทดสอบทักษะ
ฟังหรืออ่านไปพร้อมกับทักษะพูด เหมาะกับผู้เรียนในระดับสูง การตรวจให้คะแนน แจโคโบวิทซ์
(Jakobovitz) และบาร์บารา กอร์ดอน (Gardon) ได้ร่วมกันสร้างมาตราส่วนประมาณค่า
สำหรับการทดสอบวิธีนี้ โดยให้ความสำคัญในการสื่อความหมายมากกว่าความสามารถทางองค์
ประกอบแต่ละองค์ประกอบของภาษา โดยให้น้ำหนักของคะแนนเป็น 1 ถึง 10 ในด้านต่าง ๆ
ดังนี้ (1) ความถูกต้องของเนื้อหา (2) ปริมาณของเนื้อหาที่พูดได้ (3) ความเฉลียวฉลาดใน
การพูด (4) ความเป็นธรรมชาติในการต่อเนื่องของข้อความ (5) รูปแบบของการพูด (6)
ความชัดเจนของการพูด (7) กริยาทางประกอบเพื่อความชัดเจนของคำพูด และ (8)
ความซับซ้อนของการคิดแปลงข้อความที่พูด ที่โต้แย้งหรือโต้แย้งมา

2.8 ผู้โดยสวามิภักดิ์เป็นผู้สัมภาษณ์ เพื่อเก็บข้อมูลหรือข่าวสารตามที่
กำหนด โดยให้ผู้เรียนสัมภาษณ์ครู โดยครูเป็นผู้กำหนดโครงร่างย่อ ๆ ว่า ต้องการให้
ผู้เรียนใดข้อมูลอะไรบ้าง เช่น (1) ชื่อของผู้สัมภาษณ์ (2) มาจากไหน ประเทศอะไร
(3) อยู่ในประเทศไทยนานหรือยัง หรือนานแค่ไหน (4) มาทำอะไรในประเทศไทย ฯลฯ

3. แบบสอบการพูดเพื่อการสื่อสาร : การพูดอย่างอิสระ เป็นการทดสอบทักษะ
การพูดเพื่อการสื่อสารที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนพูดได้อย่างเสรี ผู้เรียนสามารถตัดสินใจได้เอง
ว่าจะพูดอะไร หรือพูดอย่างไร แมว่าหัวข้อเรื่อง (topic) ทั่วไปในการพูด หรือสถานการณ์
กว้าง ๆ ในการพูด ครูจะเป็นผู้กำหนดหรือแนะนำแต่ครูก็ไม่สามารถคาดหรือทำนายได้ว่า
ผู้เรียนจะพูดอะไร หรืออย่างไร การกำหนดหัวข้อเรื่องหรือสถานการณ์ของครูเป็นเพียง

¹ Leon A. Jakobovitz and Barbara Gardon, The Context of Foreign Language Teaching, quoted in Rebecca M. Valette, Modern Language Testing. (New York : Harcourt Brace Jovanovich, 1977), p. 149.

เพื่อให้ความสะกดคำของผู้เรียนได้ถูกต้องอย่างมีจุดมุ่งหมายที่แน่นอน ซึ่งวิธีนี้เหมือนหรือใกล้เคียงกับการพูด หรือสนทนาโต้ตอบกันในชีวิตประจำวันของผู้เรียนมากที่สุด แบบสอบชนิดนี้เหมาะกับผู้เรียนในระดับสูง การตรวจให้คะแนนเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scales) ในทางคานตาง ๆ ซึ่งจะกล่าวถึงภายหลังว่าด้วยการตรวจให้คะแนน วิธีการทดสอบการพูดเพื่อการสื่อสารอย่างเสรีมีดังนี้คือ

3.1 พูดเล่าหรือบรรยายเรื่องราว เหตุการณ์ตามรูปภาพที่จัดเตรียมไว้
แต่ผู้เรียนมีอิสระเต็มที่ในการตีความเรื่องราว เหตุการณ์ตามรูปภาพตามความคิดเห็นของแต่ละบุคคล เช่น

ตัวอย่าง

Look at the cartoon sequence which shows what happened when Paul (P), Mark (M) and Sylvia (S) went to the movies yesterday.

Explain what happened. Using the past tense, Are you ready? Begin.
(มีภาพประกอบ)

สำหรับผู้เรียนในระดับต้น คำสั่งควรเป็นภาษาไทย และควรพิมพ์คำสั่งเป็นลายลักษณ์อักษรด้วย เพื่อให้แน่ใจว่าผู้สอบเข้าใจคำสั่งอย่างถูกต้องชัดเจน การสอบวิธีนี้อาจใช้ทำในห้องปฏิบัติการทางภาษา โดยให้ผู้เรียนทุกคนบันทึกประวัติ ครุ่นำมาตรวจภายหลัง

3.2 พูดเล่าบรรยายเรื่องราวต่าง ๆ โดยครูเป็นผู้กำหนดหัวเรื่องที่ชื่นชอบหรือความยาวพอเหมาะกับระดับความสามารถของผู้สอบ วิธีที่ดีที่สุดคือครูควรเตรียมหัวเรื่องสั้น ๆ ไว้มากมาย เรื่อง ใหญ่สอบพูด ดีกว่าใหญ่เรื่องกว้าง ๆ เพียงเรื่องเดียว เพื่อจะสามารถวัดความสามารถทางการพูดของผู้เรียนได้กว้าง หลายแง่มุมมากกว่า และยังเปิดโอกาสให้ผู้สอบได้เลือกเรื่องที่ตนถนัดและสนใจด้วย

ตัวอย่าง

Imagine that tomorrow you wake up much later than usually. In six sentences, say what you'll do (or won't do) to get to class on time. Use the future tense if possible. You may use the following verbs : to wash up, to brush one's hair, to hurry, to rush, to get dressed, to excuse oneself.

สำหรับผู้เรียนในระดับสูงหัวข้อเรื่องที่ใช้ในการทดสอบควรเป็นเรื่องกว้าง ๆ เช่น Describe a typical family meal at your house.

3.3 พูด บรรยาย วัตถุ สิ่งของ บุคคล หรือสถานที่ต่าง ๆ สำหรับผู้เรียนในระดับต้น และระดับกลาง วัตถุสิ่งของที่ใช้บรรยายควรเป็นของง่าย ๆ ไม่ซับซ้อนมาก และยากและซับซ้อนขึ้นสำหรับผู้เรียนในระดับสูง เช่น เครื่องคิดเลข ยานอวกาศ อาจให้ผู้เรียนพูดบอกรายละเอียด ลักษณะ สี ประโยชน์ สถานที่ตั้ง ฯลฯ โดยไม่ต้องบอกชื่อของสิ่งของนั้น ให้ผู้ฟังบอกได้ว่าสิ่งที่บรรยายเป็นอะไร หรือใคร การทดสอบแบบนี้ควรใช้สถานการณ์จริงในห้องเรียน โดยให้ผู้เรียนคนอื่น ๆ ฟังและทายชื่อสิ่งที่บรรยาย

ตัวอย่าง

Describe a famous person, without mentioning the person's name. The class must guess whom you are talking about.

3.4 แสดงบทบาทสมมติโดยไม่ได้เตรียมตัวล่วงหน้า (Impromptu Role-Play: Open Instruction) โดยกำหนดสถานการณ์และบทบาทต่าง ๆ ให้ผู้สอบสวมบทบาทนั้น ๆ ผู้สนทนากันในทันทีโดยไม่ต้องมีการเตรียมตัวล่วงหน้า เช่น

ตัวอย่าง

Betty comes home with a kitten she has found. Her mother hates animals. Her father likes cats but doesn't want to anger his wife. Imagine their conversation.

or Look at this poster. What are these people talking about ?

3.5 แสดงบทบาทสมมติโดยมิได้มีการเตรียมตัวล่วงหน้า โดยแต่ละคนได้รับ คำสั่งเฉพาะของตน ไม่ทราบคำสั่งหรือบทบาทของผู้อื่น วิธีนี้เหมาะสมกับผู้เรียนในระดับสูง

3.6 แสดงบทบาทเป็นผู้ตีความหรือสื่อความ (interpreter) โดยให้ครู หรือผู้จัดสอบ 2 คน แสดงบทบาทเป็นคุณสนทนาที่พูดภาษาไทยได้เพียงภาษาเดียว 1 คน และ อีก 1 คน พูดภาษาอังกฤษ แล้วให้ผู้เรียนแสดงบทบาทเป็นลาม หรือผู้ที่ต้องช่วยในการสื่อ ความระหว่างชาวต่างประเทศ 2 คน แบบสลับประเภทนี้เหมาะสมกับผู้เรียนในระดับสูง

3.7 สนทนาและสัมภาษณ์ เป็นวิธีการทดสอบทักษะการพูดที่เหมาะสม นิยมใช้และเป็นธรรมชาติมากที่สุด โดยจัดให้มีการสนทนาหรือสัมภาษณ์ระหว่างครูกับผู้สอบ หรือเจ้าของภาษากับผู้สอบ ในกรณีหลังนี้ครูต้องปลุกตัวออกมาทำหน้าที่ตรวจเช็คและแนะแนวทาง และพยายามไต่ถามจากสายตาของผู้สอบมากที่สุด เพื่อเปิดโอกาสให้สอบแสดงออกทางการ พังและการพูดอย่างเป็นธรรมชาติมากที่สุด ไม่ต้องกังวลถึงการตรวจเช็คและแนะ เนื้อหาใน การสัมภาษณ์ควรเลือกให้เหมาะสมกับระดับความสามารถ และความสนใจของผู้สอบ เช่น สำหรับผู้เรียนในระดับต้น ควรสนทนาเกี่ยวกับเรื่องราวของตัวเอง เช่น What's your name ? How old are you ? Where do you live ? Do you like English ? Why or why not ? สำหรับผู้เรียนระดับกลางการสนทนา ควรซับซ้อนขึ้น ต้องใช้ความคิด และจินตนาการประกอบด้วยเช่น What would you do if you have the money, the time, the opportunity. ซึ่งคำถามประเภทนี้จะเปิดโอกาสให้สอบเป็นผู้นำการ สนทนาด้วยตนเอง ครูหรือเจ้าของภาษาที่เป็นคุณสนทนา จะสามารถถามตอบในรายละเอียดหรือ เหตุผลจากคำตอบของผู้สอบเองเช่น Why ? หรือ Have you considered a different possibility ? Which one ? หรือ Why do you reject that idea ? เป็นต้น สำหรับผู้เรียนในระดับสูง หัวข้อในการสนทนาส่วนใหญ่เป็นความคิดเห็นหรือขอเสนอแนะต่างๆ โดยอาจให้สอบอ่านบทความที่เตรียมตัวล่วงหน้า การสนทนาจะเป็นการแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับ บทความที่อ่านหรือให้สอบแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเหตุการณ์ สถานการณ์ในสังคมปัจจุบัน การจัดการสอบสัมภาษณ์ ครูหรือผู้จัดสอบต้องพยายามทำให้ผู้สอบมีความรู้สึกสะดวกสบายเป็น กันเอง เพื่อขจัดความตื่นเต้นและความเครียด คอยช่วยเหลือเมื่อจำเป็น และต้องระมัดระวัง

เสมอว่าการให้คะแนนความสามารถในการพูดของผู้เรียนนั้นเป็นการวัดความสามารถในการใช้ภาษาของผู้เรียนในการแสดงความคิดเห็นและความรู้สึกของตนเอง มิได้เป็นการวัดความฉลาดรอบรู้ของผู้เรียน

การทดสอบการพูดที่กล่าวมาทั้งหมดข้างต้นนี้ ครูสามารถเลือกใช้แบบใดแบบหนึ่ง หรือผสมผสานกันให้เหมาะกับวัตถุประสงค์ของการทดสอบ และระดับของผู้เรียน แต่การที่จะพิจารณาเลือกการทดสอบแบบใดไม่ว่าจะเป็นแบบสอบการพูดที่เป็นปรนัย แบบสอบการพูดเพื่อการสื่อสารอย่างมีแบบแผน หรือแบบสอบการพูดอย่างอิสระ ครูต้องระลึกเสมอว่า การพูดเป็นทักษะทางสังคมที่มีจุดมุ่งหมายของการเรียนเพื่อให้อุบายเรียนนำภาษาที่เรียนไปใช้พูดสื่อสารในสถานการณ์จริงได้ การทดสอบการพูดจึงควรให้เป็นไปตามจุดมุ่งหมายนั้นในมากที่สุด

การตรวจให้คะแนนทักษะการพูด (Scoring)

ระบบการตัดสินให้คะแนนเป็นหัวใจสำคัญของการทดสอบทักษะพูดเพื่อการสื่อสาร เพราะการพูดเป็นทักษะการใช้ภาษาเป็นส่วนรวม (Overall task) จึงไม่สามารถตรวจให้คะแนนเป็นปรนัยระบบ 1-0 ได้เหมือนแบบสอบแบบถูกผิดหรือเลือกตอบ แต่จะต้องเป็นระบบการตรวจให้คะแนนที่วัดครอบคลุมทุกองค์ประกอบของภาษาที่ใช้ในทักษะการพูด และสามารถวัดความคล่องแคล่ว ความเป็นธรรมชาติในการพูดด้วย ซึ่งระบบการตรวจให้คะแนนทักษะการพูดที่มีพัฒนาการ และได้รับการปรับปรุงให้สะดวกในการนำมาใช้ มีความเที่ยงในการตรวจให้คะแนนที่เป็นที่ยอมรับและนิยมใช้กันในปัจจุบันคือ ระบบการตรวจให้คะแนนแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scales) เช่น

สถาบันบริการทางด้านการต่างประเทศ (Foreign Service Institute หรือ FSI) ได้จัดแบ่งระดับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของชาวต่างประเทศออกเป็น 5 ระดับ จากความสามารถทางการพูดในระดับ เริ่มต้นจากความสามารถพูดในสิ่งจำเป็นในชีวิตประจำวันในฐานะนักท่องเที่ยวไปจนถึงระดับสูงสุด คือสามารถพูดได้อย่างคล่องแคล่ว

และเหมาะสมเทียบเท่าเจ้าของภาษาที่ได้รับการศึกษา นอกจากนี้ FSI ยังได้จัดแบ่งระดับความสามารถในการพูดแยกตามองค์ประกอบด้านต่าง ๆ คือ (1) เสียง สำเนียง (Accent) (2) ไวยากรณ์ (Grammar) (3) คำศัพท์ (Vocabulary) (4) ความคล่องแคล่วในการพูด (Fluency) และความเข้าใจ (Comprehension) โดยแบ่งระดับความสามารถในแต่ละองค์ประกอบออกเป็น 6 ระดับจากอ่อนสุดไปจนถึงขั้นดีเลิศ¹

คลาร์ก (Clark) ได้สร้างมาตราส่วนประเมินค่าในการวัดความสามารถทางการพูดไว้เป็น 4 ระดับ (The Clark Four Scale System) ซึ่งเป็นระบบการตรวจให้คะแนนที่สะดวกและเหมาะสมที่จะใช้ในห้องเรียนดังนี้

1. การออกเสียง (Pronunciation)
  1. การออกเสียงไม่เป็นที่เข้าใจ หรือไม่พูด
  2. ออกเสียงผิดมาก ทำให้ยากแก่การเข้าใจ
  3. ออกเสียงผิดเป็นบางครั้ง แต่เป็นที่เข้าใจเป็นส่วนใหญ่
  4. ออกเสียงคล่องแคล่วเหมาะสมเป็นที่เข้าใจโดยตลอด
2. คำศัพท์ (Vocabulary)
  1. ใช้คำศัพท์ไม่ถูกต้องจนไม่เป็นที่เข้าใจ หรือไม่พูด
  2. ใช้คำศัพท์ผิดมาก ทำให้ยากแก่การเข้าใจ
  3. ใช้คำศัพท์ผิดเป็นบางครั้ง แต่ใช้คำศัพท์โดยทั่วไปได้อย่างเป็นที่เข้าใจเป็นส่วนใหญ่
  4. ใช้คำศัพท์ถูกต้องเหมาะสมเป็นที่เข้าใจโดยตลอด
3. โครงสร้าง (Structure)
  1. ใช้โครงสร้างของประโยคผิดเกือบทั้งหมด ทำให้ไม่เป็นที่เข้าใจหรือไม่พูด

¹Ibid, p. 157-161.

2. ใช้โครงสร้างของประโยคโดยทั่วไปผิด แต่มีบางส่วน บางวลี ถูกต้องบ้าง
3. ใช้โครงสร้างของประโยคโดยทั่วไปถูก มีข้อผิดพลาดเล็กน้อย
4. ใช้โครงสร้างของประโยคใดถูกต้องเหมาะสม

4. ความคล่องแคล่วในการพูด (Fluency)

1. หยุดพูดนาน ๆ ถอยคำที่พูดไม่ได้ใจความ หรือไม่พูด
2. หยุดพูดบ่อย ๆ ตะกุกตะกัก แต่สามารถพูดซ้ำ และพูดต่อเนื่องไปได้
3. พูดต่อเนื่องเป็นธรรมชาติ แต่มีการหยุดชะงักบ้างเป็นบางครั้ง หรือหยุดเว้นช่วงการพูดในตำแหน่งหรือจังหวะที่ไม่เหมาะสม
4. พูดได้อย่างต่อเนื่องเป็นธรรมชาติ มีการหยุดเว้นช่วงการพูดได้อย่างถูกต้องเหมาะสมเหมือนเจ้าของภาษา¹

ซูลท์ และบาร์ทซ์² (Schulz and Bartz) ได้สร้างมาตราส่วนประมาณค่าเพื่อวัดความสามารถในการพูดเพื่อการสื่อสารที่คล่องแคล่วและพบว่าคะแนนที่ได้จากระบบการตรวจให้คะแนนนี้มีความเที่ยงระหว่างผู้ตรวจ (Reliability Among Raters) มีความตรงในการให้คะแนน (Scoring Validity) โดยแบ่งระดับความสามารถออกเป็น 6 ระดับในแต่ละท่านดังนี้

1. ความคล่องแคล่ว (ปรับปรุงใช้จาก มาตราส่วนประมาณค่าความสามารถทางการพูดของ FSI) หมายถึง ความราบรื่นและต่อเนื่อง (Smoothness and Continuity) และความเป็นธรรมชาติในการพูด เช่น จังหวะในการพูด การหยุดคิด หรือการพูดซ้ำ

¹Ibid, p. 161.

²Walter H. Bartz, "Testing Oral Communication in The Foreign Language Classroom" Language in Education : Theory and Practics (Virginia : The Center for Applied Linguistics, 1979), pp. 18-22.

1. มีการหยุดเว้นช่วงในการพูดที่ไม่เป็นธรรมชาติบ่อยมาก หยุดคิดนาน ๆ และการพูดไม่ต่อเนื่อง

2. มีการหยุดเว้นช่วงในการพูดที่ไม่เป็นธรรมชาติบ่อยครั้ง หยุดคิดบ่อย และการพูดไม่ต่อเนื่อง

3. มีการหยุดเว้นช่วงในการพูดที่ไม่เป็นธรรมชาติบ้าง หยุดคิดในบางครั้งที่การพูดไม่ต่อเนื่อง

4. ไม่ค่อยมีการหยุดเว้นช่วงในการพูดที่ไม่เป็นธรรมชาติ การพูดค่อนข้างราบรื่น

5. ไม่มีการหยุดเว้นช่วงในการพูดที่ไม่เป็นธรรมชาติ พูดได้อย่างราบรื่นต่อเนื่อง แต่มีสำเนียงที่ทราบได้ว่าเป็นชาวต่างประเทศไม่ใช่เจ้าของภาษา

6. พูดได้อย่างราบรื่นต่อเนื่องเหมือนเจ้าของภาษา

2. ความเข้าใจ (Comprehensibility) หมายถึงความสามารถที่จะพูดให้ผู้อื่นเข้าใจสิ่งที่ตนพูดได้ตามจุดมุ่งหมาย

1. ไม่สามารถพูดให้ผู้อื่นเข้าใจได้เลย

2. พูดให้ผู้อื่นเข้าใจได้เพียงเล็กน้อย เป็นคำ ๆ เป็นส่วน ๆ ไม่ต่อเนื่อง

และครบถ้วน

3. พูดให้ผู้อื่นเข้าใจได้บ้างเพียงบางส่วนบางวลี

4. พูดให้ผู้อื่นเข้าใจได้โดยใช้ประโยคง่าย ๆ สั้น ๆ

5. พูดให้ผู้อื่นเข้าใจได้เป็นส่วนใหญ่ เกือบทั้งหมด

6. พูดให้ผู้อื่นเข้าใจได้ทั้งหมด

3. ปริมาณของขอมลที่สามารถสื่อสารได้ (Amount of Communication) หมายถึงปริมาณของข่าวสารขอมลที่สามารถพูดให้ผู้อื่นเข้าใจได้ตามจุดมุ่งหมาย

1. ไม่สามารถพูดให้ขอมลที่เกี่ยวข้องได้เลย

2. พูดให้ขอมลที่เกี่ยวข้องได้เล็กน้อย

3. พูดให้ขอมลที่เกี่ยวข้องได้บ้าง

4. พหุไมชอบมลที่เกี่ยวของโคมากพอควร
5. พหุไมชอบมลที่เกี่ยวของโคเป็นส่วนใหญ่
6. พหุไมชอบมลที่เกี่ยวของโคครบถ้วนทั้งหมด

4. คุณภาพในการสื่อสาร (Quality of Communication) หมายถึง ความถูกต้องทางภาษาของถ้อยคำที่ผู้สนทนาพูดออกมา

1. พหุไมถูกต้องตามกฎเกณฑ์ของภาษาเลย
2. พหุโคโยโยโครงสร้างที่ถูกต้องตามกฎเกณฑ์ของภาษาโคน้อยมาก
3. พหุโคถูกต้องตามกฎเกณฑ์ของภาษาออบาง แต่ยังมีปัญหาทางโครงสร้างออบาง
4. พหุโคถูกต้องตามกฎเกณฑ์ทางภาษามาก แต่ยังมีปัญหาทางโครงสร้างออบาง
5. พหุโคถูกต้องตามกฎเกณฑ์ทางภาษาเป็นส่วนใหญ่ แต่ยังมีปัญหาเล็ก ๆ น้อย ๆ เกี่ยวกับโครงสร้างออบาง
6. พหุโคถูกต้องตามกฎเกณฑ์ทางภาษาทั้งหมด

5. ความพยายามในการสื่อสาร (Effort to Communicate) หมายถึง ผู้เรียนโคใช้ความพยายามเพียงโคในการที่จะทำให้อูฟังเขาใจในสิ่งที่ตนพูด ผู้เรียนโคใช้กริยาทางประกอบกรพูด หรือมีทาทางกระคากออยไมกอพูด เป็นคน

1. ใช้ความพยายามน้อยมากในการพูด และไม่สนใจวามฟังจะเขาใจสิ่งที่ตนพูดหรือไม่
2. ใช้ความพยายามใบการพูดออบาง แต่ไม่พยายามมากนักในการที่จะพูดให้อูฟังเขาใจ
3. ใช้ความพยายามที่จะพูดให้อูฟังเขาใจ โดยพยายามพูดเสริมเพิ่มเติมจากประโยคเดิมบาง
4. มีความพยายามอย่างจริงจิงที่จะพูดให้อูฟังเขาใจ ใช้ความพยายามอย่างมากที่จะพูดเสริมเพิ่มเติมเพื่อความเขาใจที่ชัดเจนยิ่งขึ้น

5. มีความพยายามเป็นพิเศษในการที่จะพูดให้ผู้อื่นเข้าใจ แสดงออกถึงความพยายามอย่างสูงที่จะพูดให้ผู้อื่นเข้าใจแจ่มแจ้งในสิ่งที่ตนพูด โดยพูดเสริมเพิ่มเติมในรายละเอียดมาก

6. มีความพยายามอย่างสูง (Unusually High Effort) มีความกระตือรือร้นเป็นพิเศษ ในการที่จะพูดให้ผู้อื่นเข้าใจสิ่งที่ตนพูดอย่างแจ่มแจ้ง พยายามใช้ทั้งภาษาและท่าทาง (Verbal and Non-verbal) ในการพูด

ดังที่กล่าวมาแล้ววาระระบบการตรวจให้คะแนนเป็นหัวใจของการทดสอบทักษะการพูดเพื่อการสื่อสาร เพราะฉะนั้น ควรได้มีการวางแผนในการสร้างแบบอย่างระมัดระวัง เพื่อจะสามารถสำรวจความสามารถทางการพูดของผู้สอบในหลายๆ ด้าน และสามารถจัดระดับได้ว่า ผู้สอบแต่ละคนมีความสามารถอยู่ในระดับใด โดยครูหรือผู้จัดการสอบอาจปรับปรุงใช้เกณฑ์การให้คะแนนเฉพาะบางด้านตามวัตถุประสงค์ของการทดสอบ และตามระดับของผู้เรียน เช่นอาจใช้เฉพาะด้านปริมาณของข้อมูลที่เกี่ยวข้องที่ผู้สอบสามารถสื่อสารได้ (Amount of Communication) สำหรับผู้เรียนในระดับต้น ซึ่งในการจัดการสอบควรเตรียมแบบฟอร์มการให้คะแนนของผู้สอบแต่ละคนตามจุดประสงค์ของการทดสอบ เพื่อสะดวกในการตรวจให้คะแนน

การวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพูด

การวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทักษะการพูด และการสร้างแบบสอบการพูดทั้งในต่างประเทศและในประเทศไทยที่สำคัญพอสรุปได้ดังนี้

การวิจัยที่เกี่ยวกับทักษะการพูดในต่างประเทศ

เมอร์เรดิธ¹ (Meredith) ได้ศึกษาผลของการพูดในสถานการณ์ที่ถูกต้องกับ
 ในที่ตอบตามเวลาที่กำหนดกับในสถานการณ์อิสระ ของผู้เรียนที่มีลักษณะต่าง ๆ กัน 4 ประเภท
 คือ (1) พวกที่ตอบเร็วโดยไม่คิดไตร่ตรอง (Impulsive) (2) พวกที่ไตร่ตรองอย่าง
 รอบคอบก่อนตอบ (Reflective) (3) พวกที่ตอบได้เร็วและถูกต้อง (Fast-Accurate) และ
 (4) พวกที่ตอบช้าและผิด (Slow-Inaccurate) โดยใช้กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียน
 ในระดับมัธยมศึกษาที่เรียนวิชา สเปน 2 จำนวน 104 คน แบ่งออกเป็น 4 กลุ่ม ตาม
 ลักษณะนิสัยที่กล่าวข้างต้น ในกลุ่มตัวอย่างทั้ง 4 กลุ่ม ทดสอบโดยใช้แบบทดสอบสมรรถนะใน
 การพูดภาษาสเปนในสถานการณ์ต่างกัน 2 สถานการณ์คือ (1) สถานการณ์ที่ถูกต้องโดย
 ใหม่เรียนพูดตอบได้หลังจากฟังประโยคเราแล้ว 5 วินาที กับสถานการณ์ที่เป็นอิสระ นำผล
 ที่ได้อาตรวจวิเคราะห์โดยไซเมตรวจ 2 คน โดยใช้มาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ทาง
 ความความแลดูคล่องในการพูด จำนวนข้อมูลที่เกี่ยวข้องของ (Relevant Information)
 และคุณภาพของคำตอบในแง่ความถูกต้องทางภาษา (Linguistic quality of Utterance)
 โดยตั้งสมมุติฐานก่อนการวิจัยว่า กลุ่มตัวอย่างกลุ่มที่ตอบโดยไม่คิดไตร่ตรองจะมีความสามารถ
 ในการพูดภายในสถานการณ์ที่ถูกต้องให้คิด 5 วินาทีก่อนตอบ จะโคละแนนสูงกว่าการพูดตอบ
 ในสถานการณ์อิสระ ส่วนกลุ่มอื่น ๆ อีก 3 กลุ่ม จะมีความสามารถในการพูดในทั้ง 2 สถานการณ์
 ในระดับเดียวกัน ผลของการวิจัยปรากฏว่า กลุ่มตัวอย่างกลุ่มที่ตอบเร็วโดยไม่คิดไตร่ตรอง

¹ Robert Alan Meredith, "The Effect of Free-and-Imposed Latency Condition on The Performance of "Impulsive," "Reflective" "Fast Accurate," and "Slow-Inaccurate" High School Students with a Test of Oral Proficiency in Spanish" Dissertation Abstracts International 38 (August, 1977): 676A

โคเคแนนความสามารถในการพูดในสถานการณ์ที่ถกบังคับให้คิดก่อนตอบ 5 วินาที สูงกว่าในสถานการณ์อิสระอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 และกลุ่มตัวอย่างกลุ่มที่คิดไตร่ตรองก่อนพูดตอบ ก็โคเคแนนความสามารถในการพูดในสถานการณ์ที่ถกบังคับให้คิดก่อนตอบ 5 วินาที สูงกว่าในสถานการณ์อิสระเช่นกัน ส่วนอีก 2 กลุ่มไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญความสามารถในการพูดทั้ง 2 สถานการณ์ สรุปได้ว่าสำหรับผู้เรียนที่มักตอบเร็วโดยไม่ใช้เวลาคิดไตร่ตรอง ถ้ามีเวลาให้คิดไตร่ตรองก่อนพูดจะมีความสามารถในการพูดสูงขึ้น

ฟรอสต์¹ (Frost) ได้สร้างแบบฝึกการพูดเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน 25 หน่วย (มีคู่มือครูประกอบ) แบบฝึกแต่ละหน่วยถูกออกแบบเพื่อช่วยให้นักเรียนสามารถสื่อสารภาษาพูดกับครู เพื่อนนักเรียนและบุคคลอื่น ๆ ในสถานการณ์ทางสังคมที่แวดล้อม โดยฝึกทั้งการฟัง และการพูดไปพร้อม ๆ กัน การคัดเลือกเนื้อหาในแบบฝึก ใหญ่ทรงคุณวุฒิ 9 คน ประกอบด้วย ครูที่สอนการพูดภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น 3 คน ครูที่กำลังสอนอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย แต่เคยสอนอยู่ในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นมาก่อน 3 คน และศาสตราจารย์ที่สอนทางด้านการศึกษาสื่อสารในระดับมหาวิทยาลัย 3 คน เป็นผู้พิจารณาคัดเลือก นำแบบฝึกไปทดลองใช้กับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในรัฐยูทาห์ จำนวน 3 โรงเรียน โดยใช้แบบสอบ The Fry and Flesch Tests วัดความสามารถในการอ่าน และระดับความสนใจของกลุ่มตัวอย่าง หลังการใช้แบบฝึก ผลปรากฏว่าเป็นแบบฝึกที่มีคุณภาพดี

คอลลินส์ และวิลเลียมสัน² (Collins and Williamson) ได้ศึกษาเกี่ยวกับอิทธิพลของภาษาพูดที่มีต่อการเขียนที่มีการย่อทางด้านความหมาย (Semantic Abbriviation)

¹Merrill Franklin Frost, "Twenty-Five Communication Modules For Middle School Students" Dissertation Abstracts International 39 (December, 1978): 3427A.

²James L. Collins and Michael M. Williamson, "Spoken Language and Semantic Abbriviation in Writing" Research in The Teaching of English. (February, 1981): 32-35.

ซึ่งทำให้ไม่ใส่ใจความสมบูรณ์ตามสถานการณ์ หรือตามวัฒนธรรม (เช่น การที่ผู้เรียนไม่ใช้คำ personal and demonstrative exophoric references และ formulaic expression) โดยเก็บข้อมูลจากการเขียนเรียงความบรรยายสถานที่ของนักเรียนระดับ 4, 8 และ 12 จำนวน 60 คน จากการวิเคราะห์พบว่า นักเรียนที่มีความสามารถทางการเขียนคำมักมีข้อผิดพลาดในการเขียนอื่น เกิดจากการย่อทงานความหมายนี้ และการเขียนผิด โดยการย่อทงานความหมายนี้เป็นผลเนื่องมาจากภาษาพูดในชีวิตประจำวันของผู้เรียน ผลของการศึกษานี้แสดงให้เห็นว่า การสอนการเขียนในชั้นเรียนไม่มีผลต่อนักเรียนที่มีความสามารถในการเขียนคำ เพราะนักเรียนใช้ความเคยชินจากภาษาพูดในชีวิตประจำวันมาใช้ในการเขียนมากกว่าสิ่งที่เรียนมา และผู้วิจัยยังได้เสนอให้มีการวิจัยเกี่ยวกับเรื่องนี้ และเกี่ยวกับการเขียนเรียงความใหม่มากขึ้น

มิตเชลล์¹ (Mitchell) ได้ศึกษาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนที่มีบุคลิกภาพชอบแสดงออก กับผู้เรียนที่มีบุคลิกภาพชอบเก็บตัว โดยมีจุดมุ่งหมายที่จะศึกษาว่าความสามารถในการพูดของผู้เรียนเป็นผลมาจากลักษณะบุคลิกภาพอันใดแก่การเป็นคนชอบแสดงออก หรือชอบเก็บตัวหรือไม่ และศึกษาการใช้แบบบันทึกเสียงในการทดสอบความสามารถในการพูดจะช่วยให้ผู้เรียนที่มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษที่มีความสามารถสูงขึ้นหรือไม่ โดยใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นผู้เรียนในระดับ 5, 6, 8 และระดับ 2A ของโรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยฟลอริดา จำนวน 94 คน เป็นชาย 45 คน หญิง 49 คน ผลการวิจัยพบว่า บุคลิกภาพการเป็นคนชอบแสดงออกหรือเป็นคนชอบเก็บตัวของผู้เรียนไม่มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการพูดอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 และการใช้แบบในการ

¹Ivy Anita Mitchell, "Extrovert/Introvert Personality and Oral Language Communication," Dissertation Abstracts International, 39 (December, 1978): 3427 A.

ทดสอบความสามารถในการพูดไม่มีผลต่อพัฒนาการหรือการปรับปรุงความสามารถในการพูดของกลุ่มตัวอย่างแต่สามารถใช้เป็นเครื่องมือในการฝึกจะทำให้ผู้เรียนมีความสามารถในการพูดสูงขึ้น

การวิจัยที่เกี่ยวกับทักษะการพูดในประเทศไทย

เนลียา ศรี จิรสิทธิ์¹ ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางด้านทักษะการฟัง และทักษะการพูดจากบทเรียนซึ่งยึดหลักการจัดเนื้อหาวิชาตามแนว Functional-Notional Based Syllabus กับบทเรียนซึ่งยึดหลักการจัดเนื้อหาวิชาตามแนว Structural Based Syllabus กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาระดับ ป.กศ.ปีที่ 1 จำนวน 68 คน แบ่งเป็นกลุ่มตัวอย่าง 1 กลุ่ม และกลุ่มควบคุม 1 กลุ่ม โดยกลุ่มทดลองได้เรียนบทเรียนตามแนว Functional - Notional Based Syllabus ในขณะที่กลุ่มควบคุมได้เรียนบทเรียนตามแนว Structural Based Syllabus หลังจากนั้นทดสอบความสามารถผลสัมฤทธิ์ทางด้านทักษะการฟัง-พูด ของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม โดยใช้แบบสอบสัมฤทธิ์ผลที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ผลการวิจัยพบว่า ไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญระหว่างคะแนนเฉลี่ยทางด้านทักษะการฟัง-พูด ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมที่ระดับ .05

¹เนลียา ศรี จิรสิทธิ์, "การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางด้านทักษะการฟังและทักษะการพูดจากบทเรียนซึ่งยึดหลักการจัดเนื้อหาวิชาตามแนว Functional-Notional Based Syllabus กับบทเรียนซึ่งยึดหลักการจัดเนื้อหาวิชาตามแนว Structural Based Syllabus" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2515).

ดาวรัตน์ ว่องวิทย์การ¹ ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการเข้าใจภาษาอังกฤษกับความสามารถในการแสดงออกทางภาษาอังกฤษของนิสิตปีที่ 3 ที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นวิชาเอก ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการเข้าใจภาษาอังกฤษกับความสามารถในการแสดงออกทางภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์กันสูงมากคือมีค่าสหสัมพันธ์กันสูงถึง .755 และทักษะแต่ละคู่มีความสัมพันธ์กันสูง โดยเฉพาะทักษะการฟังกับทักษะการเขียน ค่าสหสัมพันธ์ของทักษะแต่ละคู่เป็นดังนี้

ทักษะ	ค่าสหสัมพันธ์
ทักษะการฟังกับทักษะการอ่าน	.507
ทักษะการฟังกับทักษะการพูด	.585
ทักษะการฟังกับทักษะการเขียน	.665
ทักษะการพูดกับทักษะการอ่าน	.618
ทักษะการพูดกับทักษะการเขียน	.599
ทักษะการเขียนกับทักษะการอ่าน	.552

โดยเฉลี่ยแล้วกลุ่มตัวอย่างมีความสามารถในการฟังสูงสุด รองลงมาคือทักษะการเขียน และการอ่าน ที่ต่ำที่สุดคือทักษะการพูด

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

¹ดาวรัตน์ ว่องวิทย์การ, "ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการเข้าใจภาษาอังกฤษกับความสามารถในการแสดงออกทางภาษาอังกฤษของนิสิตปีที่ 3 ที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นวิชาเอก" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2515).

การวิจัยเกี่ยวกับการสร้างแบบสอบการพูดในต่างประเทศ

ลาร์สัน (Larson) 1942 ได้สร้างแบบสอบประเมินผลความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนมัธยมศึกษา แบบสอบแบ่งเป็น 2 ตอน

ตอนที่ 1 ใช้ทดสอบกับผู้เรียน โดยวัดทางด้าน เสียง คำศัพท์ คำศัพท์ที่ใช้ในการเขียน คำศัพท์ที่ใช้ในการพูด ความสำเร็จในการสนทนา ความแคล่วคล่องทั่วไป ความมั่นใจในการพูด การเลือกใช้คำ ความสามารถรวมและกะเนนรวม

ตอนที่ 2 ใช้กับครูผู้สอน โดยให้ครูประเมินความสามารถในการพูดของผู้เรียน โดยใช้วิธีสังเกตและสัมภาษณ์โดยวัดทางด้านต่าง ๆ เช่นเดียวกับตอนที่ 1 รวมทั้งพิจารณาความถูกต้องทางโครงสร้างทางภาษาคำ¹

แฮร์ริส (Harris) 1909-67 ได้สร้างแบบสอบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษแบบสัมภาษณ์โดยให้คะแนนแบบมาตราส่วนประมาณค่าเป็น 6 ระดับ ในด้านต่าง ๆ ดังนี้ ความเข้าใจ การออกเสียง ไวยากรณ์ และตำแหน่งของคำ (word order) คำศัพท์ ความเร็วในการพูดและความยาวของถ้อยคำที่พูด จัดการสอบเป็นรายบุคคล เป็นแบบสอบจำนวน 1 ชุด²

สถาบันบริการทางานต่างประเทศ (Foreign Service Institute) ได้สร้างแบบสอบสัมภาษณ์ (FSI Oral Interview) เป็นการสนทนาที่มีการเตรียมรูปแบบหรือหัวข้อเรื่องอย่างกว้าง ๆ ใช้เวลา 15-30 นาที มีผู้ตรวจให้คะแนน (rater) 1 หรือ 2 คน โดยตรวจให้คะแนนแบบมาตราส่วนประมาณค่าในด้านต่าง ๆ คือ เสียงสำเนียง

¹ Oscar Krisen Buros, ed. Tests in Print. (New Jersey : The Gryphon Press, 1961), pp. 74-75.

² Oscar Krisen Buros, ed. Foreign Language Tests and Reviews (New Jersey : The Gryphon Press, 1975), p. 207.

(Accent) ไวยากรณ์ (Grammar) คำศัพท์ (Vocabulary) ความแคลวคล่องในการพูด (Fluency) ความเข้าใจ (Comprehension) โดยแบ่งระดับความสามารถในการพูดออกเป็น 6 ระดับในแต่ละด้าน ตั้งแต่อ่อนสุดไปจนถึงดีเลิศ¹

พิมส์เลอร์² (Pimsleur) ได้สร้างแบบทดสอบสมรรถนะในการพูดภาษาฝรั่งเศส (The French Speaking Proficiency Test (FSPT).) (1964) แบบสอบแบ่งเป็น 5 ตอนดังนี้

ตอนที่ 1 ทดสอบความสามารถทางคำศัพท์ที่เป็นรูปธรรมโดยให้รูปภาพสิ่งของต่าง ๆ แล้วบอกชื่อสิ่งของเหล่านั้นเป็นภาษาฝรั่งเศสภายในเวลาที่กำหนด ตรวจให้คะแนนตามจำนวนรูปภาพที่บอกชื่อถูก

ตอนที่ 2 ทดสอบความสามารถทางคำศัพท์ที่เป็นนามธรรม โดยใช้รูปภาพแสดงความรู้สึกใหญ่ เรียบพูดคำศัพท์นั้นเป็นภาษาฝรั่งเศส การให้คะแนนเช่นเดียวกับตอนที่ 1

ตอนที่ 3 ทดสอบความสามารถทางการออกเสียงโดยการอ่านประโยคที่กำหนด ให้คะแนนเป็นมาตราส่วนประมาณค่า 2-1-0

ตอนที่ 4 ทดสอบความสามารถทางโครงสร้างของภาษา โดยให้ประโยคภาษาอังกฤษมาใหญ่ เรียบพูดเป็นภาษาฝรั่งเศส ให้คะแนนเช่นเดียวกับตอนที่ 3

ตอนที่ 5 ทดสอบความแคลวคล่องในการพูดในสถานการณ์การสนทนาโดยกำหนดสถานการณ์ใหญ่ เรียบพูดสนทนาโต้ตอบกัน ให้คะแนนเช่นเดียวกับตอนที่ 3 และ 4

¹Valette, Modern Language Testing, pp. 157-161.

²Paul Pimsleur, "Testing Foreign Language Learning" in Trends in Language Teaching, ed. Albert Valdman (New York : McGraw-Hill Inc., 1966), pp. 194-203.

ผลการวิเคราะห์ที่ไคคุณภาพของแบบสอบครั้งนี้คือ แบบสอบฉบับนี้มีค่าความเที่ยง (Interater-Reliability) เท่ากับ .93 ค่าความตรงเท่ากับ .60 (โดยหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนที่ได้จากแบบสอบกับคะแนนที่ครูประเมินให้ในระหว่างการเรียนในห้องปฏิบัติการทางภาษาของกลุ่มตัวอย่าง) ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานในการวัดเท่ากับ 3.5 ได้แบบสอบที่มีคุณภาพดี สะทวักในการจัดสอบ และตรวจให้คะแนน

แรนเดิล¹ (Randle) ได้สร้างแบบสอบการพูดสำหรับเด็กเชื้อสายเม็กซิกันในสหรัฐอเมริกาที่สามารถใช้ทั้งภาษาอังกฤษ และภาษาสเปน (Bilingual) แบบสอบแบ่งเป็น 2 ตอน

ตอนที่ 1 แบบสอบความเข้าใจภาษาอังกฤษและภาษาสเปน โดยเป็นแบบสอบแบบเทียบคู่ (Parallel Form) ทั้งด้านเนื้อหา (Content) และรูปแบบ (Form) จำนวนชุดละ 35 ข้อ ทดสอบความเข้าใจทางคำไวยากรณ์ และความเข้าใจเกี่ยวกับข้อความหรือเรื่องสั้น ๆ

ตอนที่ 2 แบบสอบความสามารถในการแสดงออกทางภาษา (Production) ภาษาอังกฤษ และภาษาสเปนเป็นแบบสอบแบบเทียบคู่ (Parallel Form) เช่นกัน จำนวนชุดละ 30 ข้อ แบ่งเป็น การพูดตาม การเล่าเรื่อง การสนทนา และการตอบสนองทางโครงสร้างของประโยค (Structural Response)

ผลการวิเคราะห์ที่ไคแบบสอบที่มีคุณภาพครั้งนี้ มีความตรง (Validity) โดยการคำนวณค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนของกลุ่มตัวอย่างในการทำแบบสอบชุดนี้กับคะแนนที่ครูประเมินความสามารถของกลุ่มตัวอย่าง และมีค่าความเที่ยงโดยการคำนวณค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แอลฟา (Alpha Coefficient) ได้ค่าความเที่ยงของแบบสอบ

---

¹Janice Ann Whitehead Randle, "Bilingual Oral Language Test for Mexican American Children," Dissertation Abstracts International 37 (July, 1976): 245 A.

ความเข้าใจภาษาอังกฤษและภาษาสเปนเท่ากับ .84 และ .81 และความเที่ยงของแบบสอบความสามารถในการแสดงออกทางภาษาอังกฤษและสเปนเท่ากับ .93 และ .89

การวิจัยเกี่ยวกับการสร้างแบบสอบการพูดในประเทศไทย

ยังไม่มี การสร้างแบบสอบพูดที่ใช้เป็นแบบสอบมาตรฐานในประเทศไทย มีแต่เฉพาะสถาบันหรือหน่วยงานสร้างขึ้น โดยเฉพาะจุดมุ่งหมาย และส่วนใหญ่ไม่ได้มีการพิมพ์เผยแพร่โดยทั่วไปเท่าที่พบมี

วินิก พินิต-อักษร ได้สร้างแบบสอบทักษะฟัง-พูด สำหรับผู้เรียนระดับค่อนข้างสูง (Moderate - advanced) สำหรับนักศึกษามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ เป็นแบบสอบสัมภาษณ์รายบุคคล เนื้อหาของแบบสอบแตกต่างกันไปบ้าง แต่มีรูปแบบเหมือนกันโดยแบบสอบแบ่งเป็น 3 ส่วน ส่วนที่ 1 เป็นการตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องทั่ว ๆ ไป วัดความสามารถทางความเข้าใจ ส่วนที่ 2 เป็นการพูดประโยคจากคำศัพท์ที่กำหนดให้ ส่วนที่ 3 เป็นการพูดหรือเรียบเรียงถ้อยคำที่ได้ยินเสียใหม่โดยให้ความหมายคงเดิม (Paraphrase) โดยใช้ระบบการตรวจให้คะแนนเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับดังนี้

- 0 เมื่อสอบไม่พูด หรือพูดเฉพาะบางส่วนแต่ไม่ได้อะไร
- 1 เมื่อสอบพยายามพูดแต่ไม่เป็นที่เข้าใจ
- 2 เมื่อสอบพูดพอเป็นที่เข้าใจได้ แต่มีข้อผิดพลาดในการพูด
- 4 เมื่อสอบพูดเป็นที่เข้าใจ แต่ยังไม่ถูกต้องสมบูรณ์
- 5 เมื่อสอบพูดได้เป็นที่เข้าใจ ถูกต้องสมบูรณ์

¹ Vinit Phinit-Akson, Modern Language Testing. [Testing English as a Second Language] (Bangkok : Thammasat University Press, 1976), pp. 63-69.